

P. Pietro
da Valdiporo

Priredio
O. Nikola Novak
kapucin

O. Leopold Mandić

KAPUCIN

P. PIETRO DA VALDIPORO
kapucin

SLUGA BOŽJI

OTAC LEOPOLD MANDIĆ

HEROJ ISPOVJEDAONICE I APOSTOL
CRKVENOG JEDINSTVA

MALI ŽIVOTOPIS

Prigodom 25-godišnjice smrti
iz talijanskog preveo i priredio
O. NIKOLA NOVAK kapucin

OSIJEK 1967.

U P O Z O R E N J E

Poštujući odredbe svete Majke Crkve, posebno pape Urbana VIII, pisac izjavljuje da je riječima »svetac« i »čudo« htio pridati vrijednost u pučkom značenju, i da je tražio i unio samo ono o čemu svjedoči ljudsko uvjerenje.

Sve ono o čemu se ovdje govori povjerile su osobe svojevoljno u korist procesa, a originali njihovih izjava nalaze se u arhivu Vice-Postulature u kapucinskom samostanu u Padovi.

Ako gdjekoji događaj ne donosi ime osobe koje se to tiče, onda je to po želji dotične osobe, ali njihove izjave s potpisima nalaze se u gore spomenutom arhivu.

Rim, 3. lipnja 1963.

NIHIL OBSTAT
Nicolaus Ferraro, prisjednik S.Z.O.
generalni pod-promicatelj vjere.

Kapucinski provincijalat Zagreb
Broj: 24/1967.

IMPRIMI POTEST

Zagreb, 18. veljače 1967.

O. Alojzije Novak
provincijal

BISKUPSKI ORDINARIJAT ĐAKOVO

Broj: 844/1967.

I M P R I M A T U R

Đakovo, 17. ožujka 1967.

ORDINARIJ
+ Stjepan Bäurlein
biskup

Izdao: KAPUCINSKI SAMOSTAN U OSIJEKU
Bulevar JNA 41

Odgovara: O. Serafin Turčin, prov. definitor i gvardijan kapucinskog samostana u Osijeku.

TISAK: NIP »ŠTAMPA« — OSIJEK

PRIPRAVA ZA APOSTOLAT

PRVE GODINE

Bila je subota, 12. svibnja 1866. godine. Gradić Herceg-Novi, smješten na suprotnoj strani ulaska u čarobni zaljev Boke Kotorske, dočekao je paralelno uz porađanje sunca i rođenje djeteta koje će tek gotovo nakon jednog stoljeća novim svjetlom obasjati svoj rodni grad.

Bog je obradovao obitelj Petra Antuna Stjepana Mandić i Dragice rođene Carević jednim novim stvorom, posljednjim od dvanaestorice koji su okrunili njihovu kršćansku ljubav. To je djetešce bilo krhko i nježno kao cvijet. Tek nakon mjesec dana mogli su ga odnijeti krsnom zdencu i nazvati ga imenom Bogdan (od Boga dan).

To mu je ime najbolje odgovaralo, jer ga je Gospodin dao svijetu za spasenje mnogih.

Kao najmlađe dijete bio je okružen izvanrednom nježnošću i pažnjom svojih roditelja i braće.

Rastom je bio nizak, a tijelom slabašan i krhkoga zdravlja. Ali je već vrlo rano pokazao svoju osebujnu ličnost. Nije bio kao drugi dječaci. U žilama je imao plemićku krv svojih pređa koja se jasno odražavala u njegovu ispravnom i prijatnom vladanju.

Igrao se sa svojom braćom, ali se vidjelo odmah da njegov duh teži za nečim višim. Nije mu bila draga ni buka ni prepirka; odmah čim bi mogao, a da ga drugi ne opaze, trčao bi u sobu da se pomoli, klečeći na golim daskama. Njegova duša osjećala je odozgo jedan tajanstveni zov.

Mjesto rođenja. U prvom planu kuća u kojoj se rodio otac Leopold

Roditelji, vrlo pobožni, vodili su ga svjetlom i sigurnom stazom prednjačeći mu u svemu svojim primjerom.

Učio je s velikim marom, ali više nego znanjem isticao se srcem. Jedan njegov prijatelj, koji sada živi u Americi, sjeća se još uvijek s divljenjem kako je Bogdan svakog dana u tajnosti s njim koji je bio još siromašniji dijelio svoj komadić kruha.

Bio je nevin kao anđeo i, jao, ako bi njegovim kolegama štogod nepristojna izbjeglo u razgovoru. Jednoga dana, s hrabrošću koja nadilazi njegovu dob, žestoko je prekorio neku gospođu koja je ušla u kuću ne baš najpristojnije obučena.

Njegov ga je župnik postavljao za uzor mladićima njegove dobi, a kotorski biskup ga je proglasio uzorom svih kreposti.

SIN SVETOG FRANJE

Navršio je 16 godina. Kojim putem da usmjeri svoj život?

On nije mogao ostati kao svi drugi ljudi. Njegova duša, natapana veoma obilnom milošću odozgo, težila je već dugo za plemenitijim idealom.

Bio je rođen usred naroda tvrda srca koji je postao grub zbog ukorijenjene nacionalne i vjerske mržnje. Njegove bistre i nevine oči mnogo su puta bile rastužene strašnim prizorom divlje osvete koja je bratskom krvlju natapala njegovu slatku rodnu grudu. Velika moralna bijeda bila je posljedica raskola kojim su se narodi Istoka odijelili od Katoličke Crkve.

Bogdan, Bogom rasvijetljen, prigrlio je veliku misao: zalagati se i žrtvovati za jedinstvo Kristove Crkve; postati apostolom crkvenog jedinstva!

Mnogo je molio, a onda je donio konačnu odluku: da ostavi sve i postane kapucin kako bi na taj način mogao ostvariti svoj san.

U KAPUCINSKOM SJEMENIŠTU

Venecijanska kapucinska provincija imala je nekoliko samostana na području naše sadašnje Jadranske obale pa tako i u Herceg-Novom.

Bogdanov ulazak u njihovo Serafsko sjemenište u Udinama bio je odlučen za 16. studenoga 1882. g.

Potresan je bio rastanak od roditelja i braće. Na suze sviju on je odgovarao mirnim i blagim smiješkom. Govorili su mu: »Bogdane, sad ćeš nas ostaviti, pa ne plačeš?« »Ali ja ne mogu plakati«, odgovori im on, »idem u kuću Gospodnju i vi biste htjeli da plačem?«

Život u sjemeništu uz svu svoju ljepotu skopčan je i sa nekim žrtvicama s obzirom na obdržavanje dnevnog reda, učenja i nastave dok je vrijeme za igru i razonodu iako dovoljno ipak na stanoviti način vremenski rasporedom omeđeno pa to u početku zadaje poteškoće živim i nestašnim dječacima dok se ne priviknu sređenijem i ozbiljnijem zajedničkom životu u sjemeništu.

To je moralo biti teško i za Bogdana, mršavog, malenog i slabašne građe tijela. Izgledalo je da mu je neophodno potreban nježan osjećaj obitelji, i zato je pri svome dolasku izazvao u svim osjećaj sažaljenja. Ali u onom malašnom tijelu stanovao je herojski duh, spreman da se neustrašivo suprotstavi svakoj kušnji na putu do postignuća svoga cilja: postati apostol jedinstva.

Prihvatio se učenja nevjerojatnim žarom i u njemu je brzo uznapredovao. Još brži napredak postigao je na

putu pobožnosti. Obdržavao je s velikom točnošću svaki, pa i najmanji propis; staložen u svakom pokretu, sabran, a ipak uvijek prijazan izgledao je kao svetac. To se naročito opažalo u crkvi gdje je često puta njegovo lice bilo kao preobraženo. Na taj je način, vrlo brzo, pridobio za sebe poglavare i kolege koji su ga cijenili kao izabranu dušu.

REDOVNIK KAPUCIN

U gradiću sjeverne Italije Bassano, 20. travnja 1884. Bogdan uđe u kapucinski novicijat. Zaodjenuo se odjećom svetog Franje i dobio ime fra Leopold. Prekinuvši tako školovanje kroz jednu čitavu godinu, nije mislio ni na što drugo osim na dušu; odlučio je da postavi temelje kako bi ostvario svoj san: misije na Istoku.

Tko poznaje strogost novicijata, godine kušnje kod kapucina, bez straha može ustvrditi da je fra Leopold bio doista heroj kad se usudio suočiti s njim i nadvladati ga, ako uzmemo u obzir njegovo slabo zdravlje. Nije htio biti ni od čega oslobođen. Mislio je: ako li sada nemam hrabrosti, što ću onda učiniti jednoga dana u misijama?

Svi su mu se divili i s punim pristankom pripustiše ga u svibnju 1885. da položi zavjete.

KAO STUDENT I SVEĆENIK

Završivši novicijat, fra Leopold je nastavio školovanje: najprije u Padovi filozofiju, a zatim teologiju u Veneciji. Niti za trenutak nije oslabila njegova volja. Učenje i molitva bili su njegov kruh svagdašnji. Također za vrijeme onog kratkotrajnog odmora on nije govorio

o drugim stvarima osim o Bogu ili o onom što je bilo u vezi sa školom; sve drugo nije ga zanimalo. Usprkos svemu tome bio je ljubljen od svih, a razgovor s njim bio je uvijek drag i priželjkivan. Već od tog vremena ostavljao je na svima koji su mu se približavali neki neodoljiv utjecaj.

U Veneciji, 20. rujna 1890. bude posvećen za svećenika u crkvi Gospe od Zdravlja.

Njegov je apostolat započeo. U svojoj svećeničkoj službi prošao je kroz različite samostane venecijanske provincije. Kroz neko je vrijeme bio i poglavar kapucinskog samostana u Zadru, a iza toga zamjenik samostanskog poglavara u Kopru. Zaustavio se u Thiene u svetištu M. Božje Olmske i u samostanu u Bassanu, gdje je bio i u novicijatu.

Posvuda je živio povučeno, uvijek uronjen u molitvu, bavio se studijem i ispovijedao sve koji su ga tražili. Bio je to jedan dugi odsjek vremena da se moralno pripravi za veliko poslanje što ga je morao izvesti kao životni zadatak.

Tako je prošlo 16 godina i dođe godina 1906. kada je bio premješten u Padovu, gdje mu se otvaraju vrata i mogućnost rada u dušama koje su trebale njegovu pomoć da se vrate k Ocu i Pastiru svojih duša po sakramentu pomirenja u svetoj ispovjedi. Tu je ostao sve do smrti, izuzevši godinu dana što je provede u južnoj Italiji kao prognanik za vrijeme prvog svjetskog rata, jer se nije htio odreći svoje hrvatske narodnosti.

U Padovi je bio kroz nekoliko godina upravitelj kapucinskih studenata i kao predavač u samostanskoj školi. Ovo su bile kao sporedne stvari u ostvarenju njegova velikog ideala u radu i žrtvi za sjedinjenje istočne

braće s rimskom Crkvom za čim je težio u službi ispovijedanja. I upravo to je bilo ono što ga je učinilo velikim.

POLJE APOSTOLATA

Svjedočanstvo činjenica govori o tome, da je otac Leopold bio doista veliki apostol svoga vremena sa točno određenim poljem i djelatnošću. Koje je to polje njegova rada i apostolata? Od najranije mladosti čeznuo je i gorio od žara da se posveti radu za kršćansko sjedinjenje. Htio je poći na Istok da ondje svojim služenjem doprinese zbližavanju svih kršćana kako bi se ispunila riječ Evanđelja i najživlja Kristova želja: »Da bude samo jedno stado i jedan Pastir.« Nije pošao na Istok jer mu je Bog odredio drugo polje rada i apostolata. Nije prešao ni more da propovijeda Evanđelje bezbošcima; nije prošao mjesta ni gradove kao propodvjednik Božje riječi; nije utemeljio nikakvu ustanovu za čovječanstvo koje trpi, a niti je pisao knjige da uzbudi savjesti ljudi. Ipak otac Leopold nije promijenio svrhu svoga nastojanja i životnog zadatka oko ostvarenja da se svi kršćani jednom nađu u zajedničkom zagrljaju sjedinjeni Kristovom ljubavlju.

Što dakle — gdje je otac Leopold ostvarivao svoje tako plemenite i dalekosežne planove svoga apostolata?

U Padovi uz osamljenu kapucinsku crkvu ima jedna maljušna sobica, stisnuta među ostale zgrade, bez zraka i svjetla, ledena zimi, a zagušljiva ljeti. U kutu malena stolica, stara i trošna, te jedno klecalo u podnožju križa koji je visio na golome zidu. Jedini znak života bila je vaza sa uvijek svježim cvijećem ispred slike Majke Božje.

U toj sobici gotovo kroz 40 godina, otprilike po 12 sati na dan, u polutami, primao bi on tisuće i tisuće pokornika koji su se neprestance izmjenjivali od jutra do mraka da se kod njega ispovijede. Bili su to predstavnici svih društvenih slojeva: sveučilišni profesori, studenti, obrtnici, vlasnici velikih industrijskih i trgovačkih poduzeća, oficiri, radnici, seljaci, a ponajviše svećenici i redovnici.

Otac Leopold nije imao nikakvu tjelesnu draž: kratke i odmjerene riječi, slabašan jedva čujan glas.

A ipak grešnici, također iz najudaljenijih krajeva, pa i oni koji su grijehom dugih godina postali tvrdi kao kamen, bili su pokrenuti i počeli su se obraćati; a pobožne duše bile su zahvaćene novim svjetlom i vođene sa sigurnošću do najviših vrhunaca savršenosti. Sveti Pavao je rekao: »Bog je odabrao ono što je maleno i neznatno u očima ljudskim da izvede svoja čudnovata djela.«

To je, očito, bilo djelo milosti Božje koje je otac Leopold bio pun i koju je obilno i širokogrudno ulijevao u srca svih koji su mu se približavali.

Bio je bogat krepostima i Gospodnjim darovima.

ŽIVOT KREPOSTI

VJERA JE BILA NJEGOV ŽIVOT

Vjera, koja je temelj svake kreposti, bila je značajka oca Leopolda.

Bila je to vjera strogo teološka i odlučno protivna svakoj i najmanjoj preinaki ili ljudskoj nadgradnji.

Sveto Pismo i Predaja kako je tumači nepogrešivo učiteljstvo Crkve i ništa drugo. Bog, gospodar i otac, koji upravlja svojom očinskom rukom svaki pothvat ljudski; Bogorodica, Gospodarica (tako ju je obično nazivao) i majka naša, uvijek nama bliza, to je bilo njegovo najčvršće uvjerenje koje ga je vodilo njegovim djelovanjem.

Vjera je uistinu bila njegov život, kako kaže Sveto Pismo: pravednik živi od vjere. S njegovih usana odzvanjala je samo riječ: »Vjeru! Imaj vjeru!« Riječ koja je potresala savjesti, koja je bacala bljeskove novoga svijetla u duše, koja je pokretala uspavane snage, koja je otvarala beznadne putove.

Svi koji su mu prišli, slažu se u potvrdi da je njegova vjera bila čudo. Činilo se da je imao pred očima jasno viđenje onoga u što je vjerovao.

Posebno čvrstu vjeru imao je o presvetoj Euharistiji i o žrtvi svete mise. To bijaše središte njegova duhovnog života. Svetu misu je učinio moćnim oružjem za pobjedu nad dušama grešnika.

LJUBAV PREMA BOGU

Vrlo živa vjera usadila je u srce oca Leopolda dvije velike ljubavi koje su ispunjavale njegov život: ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu.

Gorio je od ljubavi prema Bogu. Često je govorio: »Na zemlji radimo tijelom, ali dušom uvijek treba da budemo u prisutnosti Božjoj.« On je htio u ovom sjedinjenju postići herojstvo te je u tu svrhu učinio i zavjet da će mišlju neprestance biti u prisutnosti Božjoj. Bio je to zavjet koji mu je zadavao uistinu herojski

trud i koji samo duše, koje su stigle na visoki stupanj svetosti, mogu obdržavati.

A otac Leopold ga je obdržavao s najvećom točnošću. Ako samo kroz nekoliko časaka nije mislio na Gospodina, odmah bi išao da to ispovjedi s najvećom skrušenošću.

Gdjekada, dok je s kim govorio iznenada bi pogledao na sat i ožalostivši se rekao: »Jadan ja! Jadan ja! Kuda je odlutala moja misao? Pričekajte časak«. I otišao bi pred svetohranište da zamoli oproštenje od Gospodina, budući da kroz nekoliko časaka njegova misao nije bila usredotočena na Njega.

Tko mu se približavao, mogao se odmah uvjeriti kako je on bio prisutan tijelom, ali njegov je duh boravio u mnogo višim sferama. I doista o čemu god bi raspravljao, njegova misao utjecala se uvijek onim višim principima po kojima je sve promatrao u Gospodnjem svjetlu. U njemu se očito osjećala prisutnost Boga i to toliko te vas je silila neka tajanstvena sila da pred njim kleknete i onda kada se niste nalazili u ispovjedaonici.

MISTIČNO SJEDINJENJE

Neće se moći u potpunosti nikada doznati do kolikog se stupnja popeo u mističnom sjedinjenju s Bogom, jer je ljubomorno sakrivao sve što se zbivalo s njegovom dušom. Ipak stanovita vanjska obilježja dopuštaju da se može sagledati nešto od prave stvarnosti.

Onaj njegov tajanstveni zastoj prije nego će izgovoriti riječi koje su sa sigurnošću predskazivale budućnost ili koje su najavljivale kakvo čudo, ona duboka sabranost u molitvi da nije znao što se zbiva oko

njega, lice, često puta kao obasjano, gotovo preobraženo, na poseban način poslije pretvorbe kod svete mise; oči katkada blještave kao dva sunca: sve je to dovoljno rječito govorilo o njegovu najvišem sjedinjenju s Bogom.

On je sam gdjekojom rečenicom koja bi mu izbjegla pred njemu povjerljivom osobom dao naslutiti kako je često puta iza pretvorbe kod svete mise bio u stvarnom odnosu s Gospodinom.

Jednoga dana, govoreći s jednim od svojih pokornika o neizmjernoj dobroti Gospodinovoj koja se objavljuje dušama i koja ih sjedinjuje s Njim, iznenada je gorko zaplakao i rekao: »Ta zašto se to meni događa? Meni, tolikom bijedniku? Za ljubav Božju, zaprosite Gospodina Boga da mi se smiluje!«

MOLITVA

Sredstvo za ovakvo mistično sjedinjenje s Bogom bila je molitva. Moglo bi se reći da je on neprestance molio. Ako i samo za pola minute u njegovoj ispovjedaonici nije bilo nikoga, odmah bi poklekao na klecalo i molio. U prve poslijepodnevne sate dok je crkva bila zaključana, on je umjesto, da počiva kao ostali redovnici molio sve dok nije došlo vrijeme za Večernju. Često se nalazio u kojem udaljenijem kutu crkve tako uronjen u molitvu da nije obraćao pažnju na ono što se zbivalo oko njega; trebalo ga je prodrmati kao iza sna. Uvečer, umoran i klonuo, molio je brevijar u kapelici za nemoćne. Vidjelo se da pada u san, ali se odmah uspravlja i nastavlja moliti sve do u kasni sat.

Mnogo puta je bio zatečen u molitvi oko pola noći pa još i kasnije, klečeći na podu u sobici ili kapelici za

nemoćnu braću pri ugašenom svjetlu da to nitko ne primijeti. Molio je s tolikom pobožnošću da je izgledao kao utjelovljena pobožnost.

Mada je mnogo trpio zbog reumatskih bolova u nogama, uvijek je molio klečeći na zemlji ili klecalu, a da se nikada nije ni na što naslanjao niti je sjedio.

Molio je sam i žarko je preporučivao svojim pokornicima da mole. Često je govorio: »Obećanja Božja vezana su uz našu molitvu. Sam je Gospodin obećao da sve možemo postići kod Njega, ali uvijek posredstvom molitve. Iako nam Gospod Bog daje sve badava, ipak to trebamo zaslužiti molitvom. To je već za nas tajna... dosta, molimo!«

LJUBAV PREMA MAJCI BOŽJOJ

Vjera nije samo prosvijetlila oca Leopolda da je mogao spoznati veličinu Božju i nije u njegovu srcu zapalila samo takvu žarku ljubav prema Njemu nego mu je podala također izvanredno svjetlo o veličini Majke Božje. On je s ushićenjem promatrao toliku uzvišenost i bio zanesen njezinom nebeskom ljepotom i dobrotom te ju je ljubio čitavom dušom. Nazivao ju je Gospodaricom, i moglo bi se reći da je svakom žilicom svoga velikog srca neprestano težio da prema njoj izrazi svoju najživlju ljubav.

U svojoj sobici za ispovijedanje imao je sliku Djevice koju je kitio svježim cvijećem trudeći se da ga svaki dan izmijeni kao znak uvijek nove ljubavi prema Blaženoj Gospodarici.

O njoj je govorio često i tada je izgledao kao da je sav preobražen. Od nje je molio milost za sebe i za

svoje pokornike s tolikom vjerom i pouzdanjem da ga je Ona u više navrata tješila pravim čudesima.

Kadikad je slao jadne bolesnike ili one koji su na bilo koji način trpjeli u baziliku svete Justine u Padovi pred sliku Majke Božje Carigradske s porukom da joj kažu: »Blagoslovljena Gospodarice, šalje me Tvoj sluga otac Leopold, podaj mi milost!« A dobra Bogorodica, dirnuta tolikim pouzdanjem, dijelila je milost.

UČINILA JE TO MAJKA BOŽJA

Gospodin Antun Capellato iz Albignasega piše ovako: »Godine 1928. moja nećakinja, teško bolesna od meningitisa, bila je na umoru. Pohitjeli smo ocu Leopoldu koji je, čuvši za žalosni slučaj, bio duboko potresen. Zamolio je jednog kućnog pomoćnika u samostanu da mu donese jabuku koju blagoslovi i dadne mi je govoreći: »Pouzdajte se u Majku Božju! Ponesite djevojčici ovu jabuku, neka je pojede i Bogorodica će izliječiti malu bolesnicu.«

Kad sam došao kući, našao sam malu nećakinju nepomičnu raskolačenih i u sliku Majke Božje uprtih očiju. Pružio sam joj jabuku; ona je uze i pohlepno pojede... Bila je zdrava!

Odmah sam se povratio ocu Leopoldu, koji čuvši o događaju, pun radosti podiže oči prema nebu te usklikne: »Učinila je to Majka Božja! O, Blagoslovljena, koliko je dobra!«

»IZMOLITE JEDNU ZDRAVO KRALJICE«

Gospodin Anđeo Meneghini iz Trsta piše: »Prošlo je mnogo godina da nisam primao sakramente. Konačno

se odlučih i pođoh ocu Leopoldu. Primio me s radošću, pomirio me s Gospodinom, a zatim mi je dao za pokoru da izmolim jednu »Zdravo Kraljice«. Nisam se više sjećao te molitve i to sam saopćio ocu Leopoldu, ali on nije htio popustiti. Izašao sam iz njegove ispovjedaonice nešto zbunjen i poklekao sam pred oltarom Majke Božje. Odjednom je u mojim ušima odzvanjao glas, nekako tuđi, ali sladak koji mi je šaptao slog po slog molitvu koju mi dade ispovjednik za pokoru. Spočetka sam bio prožet nekim strahom, a zatim sam s velikom blagošću ponavljao kako sam čuo šapat.«

SPASILA GA MAJKA BOŽJA

Godine 1934. otac Leopold je hodočastio u Lurd. Sveta Djevica napunila ga je milostima i na njegovu povratku čudnovato mu je spasila život.

Sišavši s vlaka na stanici u Padovi, popeo se na kočiju zajedno sa župnikom iz Cornegliana (Korneljana) don Alojzijem Callegaro (Kalegaro) i uputio se prema samostanu. Kad stigoše u Danteovu ulicu dođe im u susret tramvaj sastavljen od više kola. Prostor između tračnica i zida nije dozvoljavao da prođe kočija a da ne bude zgnječena. Narod je počeo vikati da se zaustavimo, ali razbješnjeli konj nastavio je put i — kočija ... prođe netaknuta.

Zaustavio se tramvaj, a jednako tako i konj, te se odmah skupilo mnoštvo izbezumljenog naroda od čuda. Kočijaš je govorio da mu se u tom strašnom trenutku činilo kao da se zid pomakao kako bi im dao mogućnost da prođu.

Čim je narod opazio da je u kočiji bio otac Leopold, počeo je govoriti: »Ništa se nije dogodilo jer je tu bio

otac Leopold.« A otac je Leopold prolazeći odgovarao svima: »Ne, ne! Bogorodica nas je spasila. Vraćamo se iz Lurda. Djelo je to Majke Božje!«

LJUBAV PREMA DUŠAMA

Zajedno s ljubavlju prema Bogu i svetoj Djevici u srcu oca Leopolda plamsala je i druga vatra: ljubav prema dušama koje mu je vjera preporučivala jer su one oprane spasiteljskom Krvlju Kristovom.

Ljubio je duše i žrtvovao se za njih sve do heroizma. Poradi duša on je ostajao kroz gotovo 40 godina zatvoren u svojoj sobici u Padovi gdje je ispovijedao 10 do 12 sati dnevno bez ijednog dana odmora, bez ijednog dana razonode. Uvijek ondje, bilo da je jako sunce ugrijalo njegovu sobicu kao peć, bilo da je zimi drhtao od studeni.

Nikada da bi rekao dosta, nikada da bi otposlao koga zbog upornog dosađivanja ili zbog toga što je došao u nezgodan čas. Ako bi kadšto izašao za časak, a glas bi ga zvonca upozorio da je i opet stigao neki pokornik, odmah bi se ponovo vraćao pokazujući svoju duhovnu radost govoreći: »Evo me, gospodine, evo me!«

I uvijek ovako, pa ponovilo se to deset ili stotinu puta. Pa čak i navečer kasno kada bi otišao već u krevet, ako je koji brat pokucao na njegova vrata želeći se ispovijediti, odgovarao je odmah: »Evo me!« i ustajao kadikad i više puta uzastopce.

Tako u svako vrijeme, svaki dan. Uvijek prijazan i nasmijan, a da nije dopustio da mu izbjegne ikakav znak ozlojeđenosti, ikakav čin nestrpljenja, ikakav znak neugodnosti ili bilo kakva promjena u krotkom i blagom glasu.

Često je ispovijedao po čitav dan goreći od groznice. Tako jednoga dana nađe ga neki njegov prijatelj u ispovjedaonici u grozničnom stanju. Duboko potresen reče mu: »Oče, Vi imate vrlo jaku groznicu! Za Boga, pazite na svoje zdravlje! Nastavljajući ovako Vi ćete se uništiti. Pođite i lezite u krevet.«

»Ta što ćete«, odgovori on, »mi smo rođeni zato da se mučimo, odmarat ćemo se u raju. Samo gospoda, kada su prehlađena, ostaju u krevetu, ali mi jadnici moramo raditi i u groznici. Ta kako bih ja mogao poći u krevet dok ondje vani ima toliko duša kojima je potrebna moja mala pomoć? Molite Blaženu Gospodaricu neka se pokaže da mi je majka i da mi isprosi potrebno zdravlje kako bih mogao svladati poteškoće na dobrobit duša.«

SVE, SVE ZA DUŠE!

Otac Leopold govoraše često: »Sve ja moram učiniti za duše, sve, sve! Ja moram i hoću umrijeti na terenu. I tražio je od svojih pokornika da mole Gospodina tu milost za njega. Isus ga je uslišao, jer je ispovijedao sve do navečer prije svoje blažene smrti.

O, koliko je ljubio duše! One za njega bijahu sve i krv bi svoju dao za njih. Na pomisao da bi se one mogle izgubiti za cijelu vječnost trpio je smrtne muke.

Jednoga dana neki stari bivši mornarski oficir koji od svoje mladosti nije primao sakramente dođe k njemu, ne da se ispovijedi, nego da mu povjeri nešto što ga je mučilo. Jedan njegov prijatelj, koji je jednako tako bio daleko od Boga, umro je, a on je spriječio svećenika da se približi njegovu uzglavlju, usprkos najvećoj želji umirućega.

Otac Leopold naglo ustane, njegove se oči odmah napune suzama. Podrhtavajućim glasom, isprekidanim uzdisajima pođe govoreći: »Sine moj, što si to učinio? Što si to učinio, sine moj? Ta jesi li znao štogod o budućem životu duša? Zašto si stavio svoga prijatelja u opasnost da se upropasti za svu vječnost? Ja oplakujem tvoj neizmjeran zločin..., sine, oplakuj također i ti; oplakujmo zajedno!...«

Ovaj dugotrajni grešnik ostade toliko potresen i pogođen da je briznuo u plač. Ispovijedio se i promijenio život.

SVE DO HEROIZMA

Kad se radilo o spasu duša, otac Leopold bi ostao u ispovjedaonici dan i noć zaboravljajući na hranu i na počinak.

Često je govorio: »Ta kako bi se mogli ostaviti toliki jadni grešnici zbog tjelesne hrane?«

Potreba koju je nametao samostanski život, zatvaranje crkve kroz određene sate, bijaše za njega pravo mučeništvo. Od poglavara on nikada nije tražio bilo kakav oprost ili kakvu povlasticu, zamolio je jedino neka mu dopuste da ostane u ispovjedaonici koliko je najviše moguće.

Za vrijeme svoje posljednje bolesti bio je prisiljen da ostane u sobi za bolesnike. Bol, što nije mogao sići u svoju ispovjedaonicu, nadvisivala je paranje i probadanje srca od čega je gorjelo njegovo maleno tijelo.

Jednoga dana, ne mogavši odoljeti svome žaru, htjede sići da ispovijedi jednu osobu koja je došla iz vrlo velike udaljenosti da ga vidi. Ali snage mu je ponestalo. Nastojao je da se povrati u bolesničku sobu, ali došav-

ši do polovice stepeništa klonuo zaustavio se sav dršćući. Prođe onuda jedan brat pomoćnik: »Oče, ta zašto ste htjeli sići u crkvu kad se osjećate tako slabo?«

»Ta što ćete,« odgovori s vrlo prijaznim smiješkom, »došla je jedna duša izdaleka i čekala me!«

Trebalo ga je na rukama ponovo odnijeti u krevet.

DOBROTA I VELIKODUŠNOST

A kako je veliku dobrotu i velikodušnost pokazivao prema dušama!

Naučio je od Isusa svako milosrđe kojim je trebao postupati prema njima.

Gdjekome koji se, u sićušnosti svoga duha čudio tolikoj širokogrudnosti znao bi reći pokazujući na križ: »Pogledaj, on nam je dao primjer. Nismo mi umrli za duše, nego je on prolio svoju Božansku Krv. Stoga dakle, moramo postupati s dušama kako nas je On poučio, po njegovom uzoru.«

A onda je znao u šali dodati: »Kad bi me i Gospodin prekorio zbog prevelike širokogrudnosti, mogao bih Mu odgovoriti: »Gospodaru Sveti, taj loš primjer dao si mi Ti umirući na križu za duše; pokrenut sam tvojom beskrajnom ljubavlju.«

Zato je i mogao reći samo nekoliko dana prije smrti: »Ima više od pedeset godina otkad ispovijedam i savjest mi ne predbacuje što sam uvijek dao odrešenje; štaviše, jako mi je žao što ga tri do četiri puta nisam mogao dati. Možda nisam učinio sve što je trebalo da i u onim dušama pobudim pokajanje!«

U jednoj drugoj zgodi reče: »Ta zašto bismo morali još više ponizivati duše koje dolaze k nama? Nisu li se

Sobica-ispovjedaonica u kojoj je otac Leopold bio djelitelj Božjega milosrđa

već dosta ponizile? Zar je možda Isus ponizio carinika, preljubnicu, Magdalenu?«

Stoga je postupao s dušama s najvećim poštovanjem, bez ikakve razlike prema različitim staležima.

DOBROTA I USTRAJNOST

Njegova dobrota, ipak, ne bijaše popustljivost u načelima nego širok pogled, shvaćanje za ljudsku bijedu, i čvrsta vjera u sposobnost moralnog popravka mnogih nesretnika. Uza sve to, kada je zatrebalo, znao je biti odlučan, gotovo nadljudski čvrst, tako da je znao prodrmati i najokorjelija srca.

Jednoga dana dođe mu neki okorjeli grešnik koji je nastojao opravdati svoje pogreške krivim načelima. Otac Leopold s najvećom ljubavlju tražio je način da ga privede na pravi put, ali videći da je sve beskorisno, ustade zažarena lica od svete srdžbe i posebno strogim glasom pokazujući mu vrata reče: »Gospodine, s Bogom se ne može šaliti! Odlazite i umrijet ćete u svome grijehu!«

Nesretni grešnik, pogođen kao da je gromom ošinut, padne na koljena, udari u isprekidani plač i zatraži milost i obeća da će se odreći svojih pogrešaka i krivih načela.

Otac Leopold ga zagrli, pomiješa svoje suze sa suzama tog pokornika te mu reče ljubazno: »Sada smo braća!«

Otpustio ga je, obraćena i sretna.

KREPOST PONIZNOSTI

Otac Leopold bijaše vrlo ponizan.

Veliki darovi koje mu je dao Gospodin nisu ga uzoholili, naprotiv još su ga više učinili poniznim. Često je

govorio: »Da su drugi primili tolike milosti od Gospodna kao ja, koliko bi više na njih odgovorili!«

Na mnoštvo naroda koje je neprestance okruživalo njegovu ispovjedaonicu, na milosti koje je primao po svojim molitvama, na sve to ostao je potpuno bezbrižan. Govorio bi: »Dolaze s velikom vjerom i Bog ih uslišava. Što ja tu imam?«

Još je znao reći: »I zbog samog dobra što ga činimo s milošću Božjom moramo uvijek tražiti oproštenje od Gospodina, jer u to dobro polažemo preveliku važnost. Mi nagrađujemo djelo Gospodinovo; mi smo kao pljesniva bačva koja pokvari i dobro vino kojim se napuni.«

Dotle je došao sa svojom poniznošću da je bio gotovo neprimijećen i u sredini svoje vlastite braće. Poznavahu ga samo oni koji su iskusni u raspoznanju putova Božjih. Većina njih, zapravo, nije poznavala blago milosti koje je pohranio Gospodin u njegovu dušu.

Ako je gdjetko htio pokazati prema njemu znak poštovanja i kad mu je govorio o dobru koje on čini u ispovjedaonici, postao bi ozbiljan govoreći i pokazujući na križ: »Ovaj ovdje je umro za duše, a ne mi! Mi smo samo jadni ljudi, veliki grešnici. Samo za grijeh možemo reći: naše je djelo!«

Smatrao se nedostojnim bilo kakve pažnje, ali je zato pokazivao najveću zahvalnost za svaku pa i najmanju pažnju koju mu je iskazao bilo tko. Uvijek mu je bila u sličnim zgodama na usnama riječ: Hvala! Hvala!«

U ispovjedaonici je uvijek zahvaljivao svojim pokornicima, a kadgod ih je znao i zagrliti tako da se njima činilo kao najveće dostojanstvo kada su mogli pokleknuti do njegovih nogu.

Tako je postupao sa svima, također sa onima najsiromašnijima i najbjednijima.

Jedne večeri, iza cjelodnevnog napornog posla, jednom svećeniku koji mu je izrazio zahvalnost za sve dobro što ga je toga dana učinio mnogim dušama, uozbiljivši se reče: »Zahvalimo Bogu i zamolimo ga za oproštenje, jer se je udostojao dozvoliti da naša ništetnost dođe u dodir sa blagom njegove milosti!«

Njegov trud sve do istrošenosti sila za njega nije značio ništa; ono što je imalo vrijednost, bio je samo Bog i njegovo milosrđe kojega se on smatrao samo kao nedostojno oruđe.

»NITI MI ŠTO DAJU NITI MI ŠTO ODUZIMAJU«

Jednoga dana prolazio je on u pratnji jednoga od svojih prijatelja po nekoj ulici u Padovi. Iznenadno jedna gospođica pogledavši kroz prozor iz kuće, zovne domaće govoreći: »Brzo, dođite da vidite! Prolazi sveti redovnik!«

Otac Leopold primijetivši da se te riječi tiču njega, poblijedi i nastojao je ubrzati korak, a da nije dao odgovora svome pratiocu koji ga je nastojao rastresti drugim razgovorima.

Kad su došli do mjesta gdje nije bilo nikoga, on se zaustavi, prekriži ruke na prsima, podigne oči prema nebu i s uzdahom reče: »Niti mi što daju niti mi što oduzimaju! Molimo Gospodina Boga da mi oprosti moje grijehe — zaklinjem vas!«

»OSTAVI NEKA SE ZABAVLJAJU«

Jednoga dana otac se Leopold vraćao iz grada u samostan. Okružila ga jedna grupica uličnjaka, ismije-

havali su ga i zabavljali su se stavljajući mu u kapucu kamenčiće. Uto naiđe Dr. Anđeo Ferrini, njegov pokornik, koji kad vidje toliku drskost, strogo prekori derane, ali dobri otac ga je smirivao govoreći sav nasmijan: »Ostavi, doktore, ostavi, neka se zabavljaju. Zaslužujem i mnogo štošta gorega!«

U svojoj poniznosti otac Leopold neprestance je molio Gospodina da bi mogao učiniti još mnogo dobra, ali pod uvjetom da to ostane u tajnosti. I bio je uslišan, jer usprkos tome što se oko njega kretao čitav jedan svijet i što su se po njegovim molitvama zbivali posve izvanredni događaji, ipak sve je nekako svršavalo u tajnosti. Nikakvo razglašivanje u javnosti, nikakva buka pa ni u najizvanrednijim okolnostima.

A upravo on sam stvarao je šutnju oko sebe, šutnju koja je tako draga Bogu.

DAROVI BOŽJI

Otac Leopold nije imao vanjske draži.

Vrlo malena stasa, nije bio lijep na izgled, uvijek je patio od boli na želucu, boležljiv sa bezbroj drugih smetnji, teško je sricao riječi. Ali oči mu bijahu vrlo žive i često su se izvanredno sjajile ižarivajući veličinu duha koji je prožimao ovo slabašno tijelo.

One su bile izražaj najvećih darova kojima ga je Bog obdario.

SVJETLO MUDROSTI

Imao je dar mudrosti. Bio je obdaren oštroumnošću, pronicljivošću koje je stekao dubokim studijem Svetoga Pisma i Svetih Otaca, osobito sv. Tome i sv. Augustina te slavnih moralista. Ali njegove su riječi često puta odavale tolike mlazove nebeske mudrosti koji su mogli dolaziti samo od Gospodina.

Prečasni Dal Sasso, predavač filozofije u sjemeništu u Padovi, kaže o njemu otvoreno: »U duši oca Leopolda, Mudrost Božja stvorila si je izabrani stan obogaćujući ga svojim rasvjetljenjima.«

Njegova mudrost ipak bijaše prije svega mudrost ispovjednika kojom je znao rasvijetliti duše i dovesti ih na najteži put savršenosti.

RAZBORITOST SAVJETA

Posjedovao je u izvanrednoj mjeri dar savjeta. Dar koji je, usavršujući njegovu razboritost, omogućavao da spremno i sigurno rasuđuje po jednom specijalnom nadnaravnom prosvjetljenju o onome što treba činiti, posebno u teškim slučajevima.

Visoki crkveni dostojanstvenici tražili su njegovo mišljenje u teškim zgodama za njihove biskupije, svećenici su dolazili pred njega sa zamršenim slučajevima župničke službe, oci redovničke zajednice iznosili su pred njega često puta zabrinjujuće prilike, također veliki poslovni ljudi trgovačkog svijeta tražili su kod njega savjeta i svjetla.

Otac Leopold pažljivo ih je saslušao, sam se sabrao, zatražio je rasvjetljenje od Boga, a iza toga je dao s najvećom jasnoćom i sigurnošću zatraženi savjet. A

njegova je riječ bila uvijek riječ razboritosti, riječ iskustva, najviše mudrosti.

Kad je dijelio savjet, bio je uistinu službenik Božji, osjećao je svu odgovornost teške i osjetljive dužnosti, i nije to rješavao u svoje ime nego u ime Gospodinovo.

Zbog toga, davši jednom savjet, nije dozvoljavao ponavljanje. Sigurnost da je govorio kao službenik Božji, tj. u ime Njegovo, dozvoljavala mu je da se posluži odlučnim riječima i da progovori odlučno. Znao bi reći: »Tko je govorio? Govorio je Bog! ... Dosta!«

Bio je pod utjecajem svoje vjere i poniznosti zbog čega se i smatrao nesposobnim za bilo koju stvar, ali je čvrsto vjerovao da je svećenik u vršenju svoje službe pravo oruđe Gospodinovo.

TJEŠITELJ ŽALOSNIH

Bog mu je udijelio dar da tješi žalosne i smiruje savjesti u njihovim moralnim tjeskobama.

I samo jedna njegova riječ bila je dostatna da rasprši bolne nemire i da povrati vedrinu u duše. Bile su posve jednostavne riječi koje je progovarao. A ipak, njegova riječ bijaše kao samilosna ruka koja je dragala i ublaživala i najžešće boli. Kolike su suze potekle u njegovoj ispovjedaonici! Najprije suze bola i zdvojnosti, a onda radosti zbog neočekivane nade, nanovo stečenog mira za koji se držalo da je zauvijek izgubljen. Može se reći sa najvećom sigurnošću da su se u Padovi svi kojih je srce bilo jadom raskidano utjecali odmah njemu da od nejga zatraže utjehu i ohrabrenje.

ČITAO JE BUDUĆNOST

Imao je i proročki dar

U više navrata proricao je budućnost, događaje koji se na ljudski način ne bi mogli predvidjeti, i to je činio s tolikom jednostavnošću da pokatkada oni kojima je proricao toga nisu ni zapazili. Tek kada se stvar dogodila, sjetili su se tajanstvenih riječi koje su čuli.

NACRT BOŽJI

Godine 1913. pođe jedna gospođica u Padovi da se ispovijedi kod oca Leopolda. Poslije ispovijedi pozove je u sakristiju i reče joj preobrazivši se sav u licu: »Gospodar lađice ima nacrte s vama. Odgovorite uvijek na milost Božju.«

Mnogo godina kasnije ona gospođica postala je časna sestra Marija Asumpta od Presvetog Trojstva i osnovala je zavod časnih sestara, Služavki Presvetog Trojstva sa sjedištem u Rovigu. Kada se je 1913. godine ispovijedila kod oca Leopolda, nije još ni pomišljala na nešto slično kako to potvrđuje u jednome svome pismu.

»SUTRA ĆE OZDRAVITI«

Gospođica Evelina Berto iz Bovolente piše: »Godine 1925. veoma teško sam se razboljela od upale unutrašnje srčane opne. Otkucavali su mi posljednji časovi.

Ali 18. ožujka na predvečerje Sv. Josipa ode moj otac k ocu Leopoldu i ispriča mu plačući svoju najtežu bol. Sa smiješkom on mu je odmah odgovorio: »Nemojte se ničega bojati. Sutra je blagdan sv. Josipa, ja ću se sjetiti vaše kćeri kod sv. mise i ona će ozdraviti!«

Dan kasnije, ujutro u šest sati u času kada je upravo otac Leopold služio sv. misu, osjetila sam se odjednom zdrava, preneraziviši liječnika i sve one koji su poznavali moj beznadni slučaj.

Kad je otac Leopold čuo za događaj, uskliknuo je sav radostan: »Nisam li vam rekao da će sv. Josip učiniti nešto veliko?«

ITALIJA U MORU VATRE

Gospodin Anđeo Marzotto iz Padove pripovijeda: »Na dan 23. ožujka 1932. pođoh vrlo rano k ocu Leopoldu. Ušavši u njegovu ispovjedaonicu nađoh ga veoma uznemirena.

»Oče, što vam je?,« upitah ga, »možda se osjećate slabo?«

— »Ne, ne, ne osjećam se slabo.«

— »Možda vam se dogodila kakova nesreća?«

— »Ne, nije mi se ništa dogodilo,« odgovori još a onda udari u gorki plač.

Duboko potresen nastojao sam još da doznam uzrok tolikoj tjeskobi, i konačno mi otac Leopold reče: »Noćas za vrijeme molitve Gospodin mi je otvorio oči i vidio sam Italiju u moru vatre i krvi!«

Rekavši ovo prekri lice rukama te nastavljajući plakati nadoda: »Dao Bog da sam se prevario!«

Ostao je tako kroz nekoliko časaka, zatim nadvladavši sama sebe načini odlučnu kretnju rukom i odlučno reče: »Ne, nažalost nisam se prevario! Italija će biti sva u moru vatre i krvi!«

Najžalosniji događaji rata, nažalost, potvrdili su njegovo bolno predskazivanje.

»VI NEĆETE UMRIJETI«

Gospođa Anđela Meneguzzi iz Venecije piše: »Godine 1934. zbog trovanja u crijevima bila sam na rubu života. Moji su se rođaci obratili ocu Leopoldu koji odmah napiše na moje ime: »Nemojte si zadavati brige! Znajte, gospođo, i upamtite dobro ono što vam kažem, vama preostaju još mnoge godine života. Vi nećete umrijeti tako brzo.« Za kratko vrijeme ja sam ozdravila i uživala sam uvijek odlično zdravlje. Također sada, poslije više od dvadeset godina, osjećam se dobro. Još uvijek čuvam dragocjeno pismo.«

»BIT ĆETE ZADOVOLJENI U SVEMU«

Višestruki doktor Petar Carenza (Karenca) iz Rima piše: »Na dan 28. I 1937. dođoh u Padovu k ocu Leopoldu da ga zamolim za jednu veliku milost. Žena mi je bila pred porođajem. Budući da je imala vrlo velike neprilike s prijašnjim porođajima, liječnici su smatrali da je slučaj vrlo pogibeljan.«

»Vratite se mirno«, reče mi otac Leopold, »i uvjerite svoju gospođu da će sve završiti dobro i da neće biti potreban nikakav liječnički zahvat. Dapače, ozdravit će također i od svih smetnji koje ju muče već toliko vremena.«

— »Oče«, nastavio sam, »imali bismo još jednu drugu želju. Bili bismo jako sretni, kad bi se rodila djevojčica!«

— »Bit ćete zadovoljeni i u tome!«

— »Biste li mi mogli, kad vidim da ste toliko dobri, sve to što ste mi rekli u četiri oka napisati, kako bi moja gospođa mogla biti potpuno mirna?«

— »Bez daljnjega!« — odvrati on.

Miran i siguran da mu je sve ono što je rekao bilo nadahnuto od Boga, otac Leopold odmah napisa ono što je rekao.

» Sve se je tako ispunilo, i mi još uvijek kao relikviju čuvamo to dragocjeno pismo.«

PRORIČE DA ĆE I KAPUCINSKA CRKVA U PADOVI BITI PORUŠENA

Gospodin Anđeo Bianchin iz Verone piše: »Jednoga dana za vrijeme rata pošao sam posjetiti oca Leopolda. Pitao sam ga hoće li također i Padova biti bombardirana. »Bit će« — odgovori mi — »i to strašno«. Zatim nastavi: »Također ovaj samostan i crkva bit će pogođeni, ali ova sobica (njegova ispovijedaonica) ne, ova neće biti! U njoj je Bog iskazao mnogo milosrđa dušama i ona mora ostati kao spomenik njegove dobrote.«

Na žalost riječi oca Leopolda doživjele su svoje ispunjenje. Na dan 14. svibnja 1944. crkva i samostan otaca Kapucina u Padovi za vrijeme zračnog bombardiranja bio je pogođen s pet bombi velike razorne moći. Crkva je bila potpunoma srušena, a velikim dijelom bio je razoren i samostan. Nepovrijeđeni su ostali samo kip Majke Božje i sobica gdje je ispovijedao otac Leopold.«

ČITANJE SRDACA

Otac Leopold je imao dar čitanja srdaca.

On je prodirao svojim pogledom u najveće dubine savjesti i otkrivao najskrovitije tajne. Katkada je to bio plod njegova velikog iskustva, jer je poznavao ljud-

sko srce, ali u vrlo mnogo slučajeva to je bilo pravo nutarnje rasvjetljenje koje mu je otkrivalo u potpunosti dušu pokornika u kome je čitao stvari kao da ih čita iz otvorene knjige.

To je bio razlog zašto je više puta, čim bi pokornik otvorio usta da se optuži odlučno prekidao govoreći: »Dosta! Razumio sam, znam sve!«

Gdjekoji pokornik nije se htio smiriti na ove riječi; otac Leopold, da bi mu dao do znanja kako je beskorisno njegovo daljnje nastojanje, otkrio mu je odmah i najskrovitije tajne njegove savjesti.

Svjedočanstva o ovoj stvari brojnija su, nego u bilo čemu drugome.

»ZNAO SAM SVE«

Jedan otac kapucin, prije nego će učiniti svečane zavjete, pođe k ocu Leopoldu i zatraži da obavi opću ispovijed: »Mnogo sam mislio na vas za vrijeme duhovnih vježbi!« Jedva što je otvorio usta, otac Leopold ga prekine govoreći: »Dosta! Sve sam razumio; nije potrebno da više išta kažete.«

Ali on je ustrajao, moleći ga da mu dopusti radi vlastitog smirenja.

Tada otac Leopold reče: »Pa dobro, da biste ostali mirni ja ću vam kazati sve što god ste učinili.«

I tako, kroz više od 20 minuta, iznio mu je sve o čemu se treba optužiti sa svim i najmanjim sitnicama, dodavši čak i stvari kojih se ni on nije sjećao usprkos marljivog ispita savjesti.

»Vidite li«, završavao je, »nije bilo potrebno da se vi optužujete, jer mi je sve bilo poznato. Naučite se vjerovati riječi ispovjednika.«

Otac Leopold fotografiran na prolazu kroz grad Padovu

Nešto sličnoga dogodilo se 1932. g. jednom bratu pomoćniku kapucinu. Na nastojanje da mu dopusti kako bi se u potpunosti optužio, otac Leopold mu reče: »Pa neka bude; da biste mogli ostati mirni na moju riječ, pokazat ću vam da znam sve što ste učinili.« Također i njemu iznese svu njegovu savjest dodajući i stvari koje je i on sam zaboravio.

I na kraju zapita brata pomoćnika koji je bio pogođen i duboko zbunjen: »Što dakle, nije li to ono što ste mi htjeli reći? Vidite da sam ja znao sve!«

»DOĐITE U CRKVU«

Jednoga dana otac Leopold se vraćao pješke u samostan. I baš u blizini crkve prođe pokraj njega netko na biciklu. Bio je to neki gospodin koji već kroz dobrih 40 godina nije prekoračio praga crkve, hvalisao se da ne vjeruje u Boga i pogrđivao Crkvu i svećenstvo.

Otac Leopold, koji ga do tada nije nikada vidio, počeo ga je gledati na takav način da se dotični čovjek zaustavio i pitao ga: »Oče, možda ste htjeli nešto pitati budući da me tako gledate?« »Želim da vi pođete odmah sa mnom u crkvu!«

Gospodin je bio kao gromom pogođen; za trenutak je ostao neodlučan, a zatim reče odlučno: »E pa dobro, idem!«

Uđe u crkvu i otac Leopold ga odvede u svoju ispovjedaonicu i otpusti ga pomirena sa samim sobom i s Bogom.

Od onoga dana živio je kao odličan katolik i svima je pripovijedao o onom pogledu oca Leopolda koji mu je prodro poput mača u dušu i koji ga je tako prodrmao da mu nije mogao odoljeti na poziv da se obrati.

ŽRTVA ZA SVOJ NAROD — APOSTOL CRKVENOG JEDINSTVA

Život oca Leopolda može se promatrati pod dva različita vida: jedan, poznat svima, koji se sastojao u nevjerojatnoj žrtvi da je ostajao u ispovjedaonici svaki dan po više od 12 sati, i to gotovo kroz 50 godina i drugi, poznat samo Bogu i djelomično gdjekojoj povjerljivoj osobi po kome je otac Leopold bio nespretna žrtva svoga mučeništva za povratak istočne braće u jedinstvo Katoličke Crkve.

Postao je kapucin zato da bi pošao na Istok da doprinese svojim služenjem braći za veliku stvar sjedinjenja; za ovo se pripremao najvećom marljivošću, učeniem istočnih jezika, ali Gospodin je htio da ostane kroz čitav svoj život zatvoren u ispovjedaonici. »Poslušnost ga je razapela u skromnu sobicu ispovjedaonice« — kako reče padovanski biskup Jeronim Bortignon. A on je, u stvari, ispovjedaonicu odabrao za veliko poslanje.

GLAS BOŽJI

18. lipnja 1887. g. Gospodin je jasno dao čuti svoj glas ocu Leoplodu dok je još bio student u Padovi pozivajući ga da posveti svoj život radu za uspostavljanje crkvenog jedinstva između Istočne i Zapadne Crkve. Morao je to biti jedinstven događaj, jer ga otac Leopold nije nikada zaboravio. Pedeset godina kasnije piše: »Ove godine pada pedeset godišnjica otkako sam po prvi put začuo glas Božji koji me je pozivao da se molim i promičem povratak razjedinjene istočne braće u katoličko jedinstvo.«

Od onoga dana njegovo srce nije više mirovalo. Istok ga je privlačio neodoljivom silom. Tek što je po-

stao svećenik, zatražio je od poglavara da pođe među istočnu braću, ali mu nije bilo dozvoljeno zbog previše slaba zdravlja. Prošao je od samostana do samostana, gdjekada i približujući se više prema Istoku kao ono kada je bio u Zadru i na Rijeci, ali onda se ponovo morao vratiti u Venecijansku provinciju. Činilo se kao da se Bog poigrava s njim. Usadio mu je u srce i podržavao u njemu uvijek živu, dapače uvijek žarču želju za veliko poslanje, a ipak poslije toga je dopustio sve prepreke na putu do ostvarenja te želje. Naprotiv, Bog je imao posve osebujan nacrt i otac Leopold ga je s vremenom upoznavao dok ga nije u potpunosti otkrio. Gospodin je htio ne da pođe raditi na Istok, ne da napiše knjige sa svrhom povratka istočne braće, nego jednostavno da se žrtvuje koliko je bilo u njegovoj moći da bi zaslužio milost za taj veliki događaj. Gospodin je htio jedino to da otac Leopold ostane skriven mučenik.

I otac Leopold spoznavši volju Gospodnju, velikodušno je primi i u tišini se žrtvovao. Shvatio je da je Bog htio njegovu žrtvu i stoga nikome nije govorio o svojem poslanju. Jednoga dana kada se neki brat čudio što više ne govori o želji svog apostolskog djelovanja na Istoku, reče: »Prije izvjesnog vremena imao sam priliku susresti i pričestiti jednu svetu osobu.« Poslije pričesti reče mi ona: »Oče, Isus mi je naredio da vam saopćim da je svaka duša kojoj ste od pomoći ovdje u ispovjedaonici vaš Istok. Bog me dakle hoće ovdje, a ne na Istoku.«

Jednoga dana reče nekome svome prijatelju: »Ja sam rođen usred naroda koji ne misli na način kako mi mislimo, ali ja živim za njega. Molite Blaženu Gospodaricu da mi isprosi milost da, pošto ispunim svoje poslanje u Padovi, mogu ponijeti svoje bijedne kosti među

svoj narod za dobro njihovih duša. Žele me imati ovdje, ali se osjećam kao ptica u krletki; moje srce je uvijek onkraj mora.«

I bijaše zaista tako. On je savršeno shvatio da je Gospodin htio da ostane kao žrtva kroz cijeli svoj život u sobici i da sluša ispovijedi pokornika kako bi u ovom teškom poslu njegova dokrajčana žrtva postala cijenom otkupljenja koje je on tražio za spas odijeljene toliko ljubljene istočne braće. Sam otac Leopold u više je navrata zapisao: »Svaka duša koja bude zatražila moju pomoć, bit će moj Istok.«

NOVO ZVANJE I KONAC NJEGOVA ŽIVOTA

Otac Leopold smatrao je poziv Gospodnji da žrtvom doprinese za sjedinjenje istočne braće s Rimskom Crkvom novim zvanjem koje je sadržano već u franjevačkom zvanju. Pisao je o tome često puta: »... Pred Bogom: Ne postoji u meni ni tračak sumnje; zbog istog razloga po kome sam odabran u svećeničko i serafsko zvanje pozvan sam i za spas istočnog naroda tj. odijeljene istočne braće. I zato moram odgovoriti na Božju dobrotu našega Spasitelja Isusa Krista koji se udostojao mene izabrati kako bi se i po mojoj službi konačno jednom obistinilo Božje obećanje: »I bit će jedan ovčinjak i jedan Pastir.«

Ovo novo zvanje htio je da postane svrha njegova života, ulažući za nj sve svoje snage. Pisao je: »Budući da je Gospodin Isus pomirna žrtva za grijehe čitavoga svijeta, on je ujedno i žrtva za nesjedinjenu istočnu braću. Stoga želim i odlučujem da svrha moga života, tj. potpun smisao svega moga bistvovanja bude da poslužim ovoj božanskoj ljubavi Krista Gospodina.«

POSVEĆEN PO ZAVJETU

Otac Leopold nije se zadovoljio čvrstom vjerom da glas Božji koji ga je pozvao da radi za sjedinjene odijeljene istočne braće bude za njega samo pravo zvanje i svrha života nego je htio sve to posvetiti još zavjetom i učiniti svetom dužnošću. Napisao je to bezbroj puta, svaki dan, u različite sate dana, prilikom najrazličitijih zgoda; zapisivao je to na svete sličice, na različite papiriće, na knjižice koje je svaki dan upotrebljavao. Kada nije imao vremena da ispiše sve riječi zavjetovanja, stavljao je samo datum ispod već ispisanog obećanja; bila je to njegova nakana da obnovi svoje obećanje već ranije učinjeno. Radio je to s tolikim žarom i revnošću da vam još uvijek uzbuđuju srce samo dok čitate ove retke.

Evo nekoliko zapisa: »U ruke moga ispovjednika obnovio sam svoj zavjet sa zakletvom: Ja brat Leopold Marija, pred Bogom, pred Djevicom njegovom Majkom i pred svecima ispovijedam da sam vezan zavjetom da se brinem za promicanje sjedinjenja odjeljene istočne braće u Katoličko jedinstvo.«

SA STALNOM SVIJEŠĆU

Otac Leopold, pozvan za rad oko sjedinjenja istočnih naroda, prihvativši jednom, dapače posvetivši ovo svoje zvanje zavjetom, htio ga je što savršenije ispuniti koliko mu je god bilo moguće.

Prije svega nastojao je da bude dostojan tolikoga poslanja. Piše ovako: »Hoću postati izabrana posuda dok ne postane samo jedan ovčinjak i samo jedan Pastir.« I još: »Sjeti se (govori za sebe): koliko budeš

svetije vršio svoju dužnost, toliko će biti veći učinak za sjedinjenje istočne braće.«

To su rečenice koje ne izražavaju samo trenutačni žar nego su stvaran izraz duše koja je neoslabljenom snagom težila za ostvarenjem velikoga djela. U tu svrhu upravljao je sve svoje djelovanje ne sa jednom općom i neodređenom nakanom nego se silio da je vrši sa stalnom aktivnom svješću. I to je zapisao prečesto puta da bi se lakše sjetio što treba i što želi učiniti.

Evo jednog takvog zapisa koji obuhvaća sve druge: »Obavezujem se zavjetom za cijelo vrijeme života da ću upraviti svaku svoju djelatnost iz trenutka u trenutak sa svim marom, koliko je to moguće mojoj slabosti, za povratak odjeljene istočne braće u Katoličko jedinstvo.«

NAČIN ODRŽAVANJA ZAVJETA

Otac je Leopold mnogo razmišljao na koji će način obdržavati svoj zavjet za sjedinjenje odijeljene istočne braće i konačno pod vodstvom svoga duhovnoga vođe pronađe pravi put i odredi ono što je on nazivao svojim načinom, svojim skromnim načinom rada za spasenje istočne braće.

Sastojao se u ovome: svakoga pokornika koji se bude približio k njemu za ispovijed, on će primati kao da je jedan od pripadnika nesjedinjene istočne braće koji se po njegovu posredovanju vraća Crkvi rimokatoličkoj. Sve štogod bude učinio za tu dušu, sve će to prikazati Bogu da bi postigao zbliženje jednoga od pripadnika svoga naroda u jedinstvo Crkve. Njegovo je, dakle, djelovanje imalo dvostruku aktualnu nakanu: učiniti dobro duši koja se nalazila pred njim i ujedno u ovoj duši spasiti jednoga sina koji se udaljio od ovčinjaka

Kristova. Zapisao je ovako: »Moram izvršiti svoje dvostruko poslanje, to jest spasenje svoga naroda brinući se za duše po sakramentu ispovijedi.«

ORUŽJE POSLUŠNOSTI I MOLITVE

Otac je Leopold bio duboko uvjeren da će njegovo djelo biti stvarno uspješno jednostavno zbog razloga što je sve izvršivao iz poslušnosti. Dao se na ispovijedanje jer su ga poglavari odredili za tu službu. Pod vodstvom i po duhu sv. Franje i sv. Ignacija Lojolskoga shvatio je da pred Bogom nijedan dobar čin učinjen po svojoj volji nema toliku vrijednost kao čin posluha izvršen iz ljubavi prema Bogu.

Shvatio je da je potrebno imati u rukama jako oružje za zbliženje i sjedinjenje istočne braće. Za njega to je bila poslušnost i njom se služio na najsavršeniji način. Za svakoga pokornika koji je klekao pred njega on je obnavljao nakanu da će ga saslušati i ohrabriti i da to želi učiniti iz poslušnosti, a zaslugu je prikazivao Bogu da zadobije veliku milost sjedinjenja istočne braće u zajedničkom Petrovom ovčinjaku. Zapisao je: »Zavjetom se obavezujem da ću sve sile svoga života upotrijebiti za sjedinjenje nesjedinjene istočne braće u skladu s poslušnošću prema mojim poglavarima.«

Uz oružje poslušnosti nadodao je oružje neprestane žarke molitve da mogne zadobiti od Gospodina milost za taj toliko velik događaj. Jednoga je dana rekao nekoj svojoj povjerljivoj osobi: »Naši su oci molili, mi molimo, drugi će moliti poslije nas, i ja se nadam da nije daleko dan kad će biti samo jedan ovčinjak i samo jedan Pastir.«

PRIKAZAO SEBE ZA ŽRTVU

Otac Leopold nije se zadovoljio samo zavjetom kojim je posvetio svoj život za spas i sjedinjenje istočne braće i da samo uzdiže Gospodinu svoju molitvu da bi zadobio toliku milost nego ga je njegovo veliko srce ponijelo mnogo dalje: sebe je prikazao kao žrtvu za svoju braću. Piše ovako: »Spoznavši sada veličinu božanske ljubavi prema nama, evo ja ponovno obnavljam svoje zavjete i prikazujem se kao žrtva za otkupljenje svoje istočne braće.«

I, uistinu, bijaše žrtva. Tko samo pomisli na njegovu žrtvu u ispovjedaonici kroz više od 40 godina, na neprestane patnje koje je podnosio s tolikim predanjem, da ne reknemo s radošću; tko pomisli na to da kroz cijeli život nije nikada počivao više od pet sati od 24 koliko ih ima dan, dok je ostale trošio za ispovijedanje i molitvu, razumjet će dobro da se za to da netko postane žrtva, ne riječima nego djelom, zaista ne može tražiti više.

ŽRTVA S ISUSOM NA OLTARU

Poslušnost, žrtvu, molitvu, sve ovo otac je Leopold namijenio za spas svoga naroda po jedinstvu s rimskom Crkvom, ali kao najmoćnije sredstvo da zadobije tu veliku milost smatrao je žrtvu svete mise. Sveta misa za njega je bila najuzvišenija stvar što se može zamisliti: bijaše to Isus koji se žrtvovao i koji je zasluživao milosrđe za nesjedinjenu braću, a on je bio samo službenik koji je surađivao u tako velikom Božjem nacrtu. Jednom zgodom piše ovako: »Moram odgovoriti božanskoj dobroti Gospodina našega Isusa Krista koji se

udostojao mene odabrati da bi se također po meni njegovu službeniku jednom obistinilo Božje obećanje: »I bit će samo jedan ovčinjak i samo jedan Pastir. — Kažem: po mojoj službi, ukoliko se služeći misu na tu nakanu Božja ljubav prikazuje za nesjedinjene i tako se izvršava njihovo otkupljenje.«

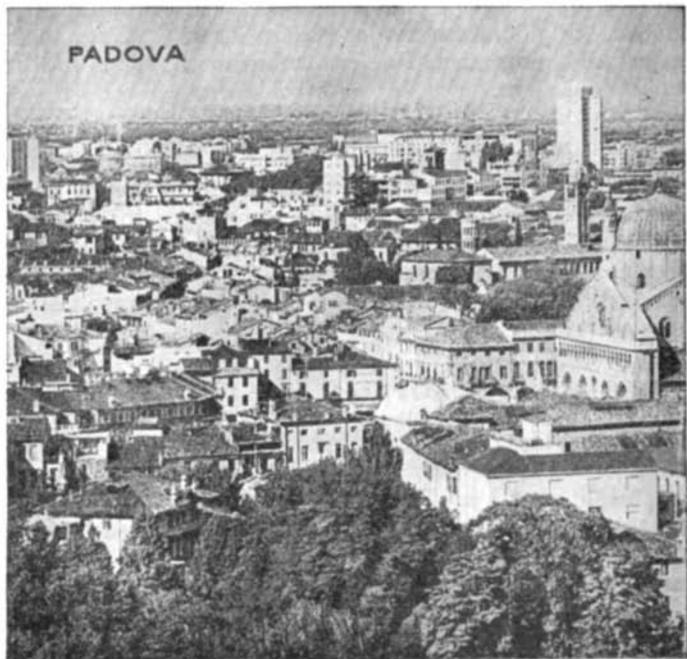
Sve mise koje je imao slobodne prikazivao je Bogu za svoje veliko poslanje; ali to nije zadostojalo njegovu žaru i zato je nastojao iskoristiti, koliko je to bilo moguće, obilno blago svakodnevne božanske žrtve. Sveta misa pred Bogom ima neizmjernu vrijednost; stoga zadovoljivši pravdi i ljubavi u nakani kod svete mise ostatak zasluga što je još preostalo namjenjivao je za svoje djelo. Evo njegove misli i još više ljubavi njegova srca u ovom zapisu: »Zavjetom se obavezujem: koliko god puta budem služio misu, ne budem li zapriječen pravednošću ili obavezom prema drugima, sav će plod svete žrtve biti za sjedinjenje odijeljene istočne braće u katoličko jedinstvo. A kada mi pravednost i pijetet budu nalagali drugačije, tada će — ostavljajući netaknute pravednost i ljubav — sav plod koji preostaje biti za istu svrhu.«

Vjera je u duši oca Leoploda stvarala ovaj divni svisvijet odluka ,ona je hranila žar za otkup njegova naroda dajući mu sigurnost i siguran uspjeh njegova pothvata.

Jednoga dana iza odslužene mise za istočnu braću reče jednoj sebi povjerljivoj osobi: »Jutros sam prikazao svetu misu za svoj narod«, — a onda učinvši odlučnu kretnju rukom i rasvijetljen u licu nadoda — »i siguran sam da su one duše već osjetile učinak tolike žrtve!«

UZ MARIJINU POMOĆ

Drugo moćno sredstvo za ostvarenje svoga poslanja u vezi ponovnog ujedinjenja nesjedinjene istočne braće s katoličkom Crkvom otac je Leopold našao u pobožnosti prema Majci Božjoj.

Grad gdje je sproveo gotovo 50 godina u ispovjedničkoj službi i umro na glasu svetosti

Svoju sigurnost temeljio je na teološkoj nauci u vezi Marijinoga sudioništva u spasenju ljudskog roda te prema tome i naše istočne braće, i smatrao se službenikom Djevice u tom djelu milosrđa. Piše ovako: »Božanskom vjerom držim da si ti, Blažena Djevice, najvećma zabrinuta za odijeljenu istočnu braću i ja silno želim sudjelovati u ovome tvome materinskom čuvstvu. U tu svrhu bit će usmjerena sva nastojanja moga života: da pomažem tvoje majčinsko poslanje u onoj mjeri koja po nacrtu Božjem treba biti izvršena mojim posredovanjem.«

Svoje djelo stavio je u ruke Marijine siguran da će ga Ona dovesti u luku. I kada se činilo da će ga okolnosti spriječiti u radu za ispunjenje njegova ideala, obraćao se svojoj dobroj Majci i sa sinovskim joj povjerenjem pisao: »Ti vidiš, Djevice Marijo, u kakvim se okolnostima odvija moj život, ti vidiš kolike me okolnosti pritišću: udostoj se, molim Te, preuzeti moju stvar u svoje ruke.«

SIGURNOST U PONOVNO SJEDINJENJE

Samo vjera, duboka i nepokolebljiva vjera, podržavala je oca Leopolda u tom sakrivenom djelu koje ga je stajalo suza i krvi; ta ista vjera hranila mu je nepokolebljivo uvjerenje da će njegove žrtve ubrzati toliko željkovano sjedinjene Istočne i Zapadne Crkve. Bio je u to siguran.

Zalog sigurnosti bila mu je dobrota i moć Bogorodice. Jednom zgodom piše: »Presveta Djevice, koju istočna braća toliko štuju, posve sigurno imat će najveću brigu za njih i isprosit će im od Božanskoga Sina dar najčistije vjere.«

A kada je služio svetu misu za svoju istočnu braću, sigurnost o njihovu sjedinjenju s Rimokatoličkom Crkvom napunjala ga je uzbudljivom radošću. Jednoga dana reče jednoj od svojih povjerljivih osoba: »Vidiš, jutros sam prikazao svetu misu za svoju istočnu braću i zatim, misleći na veličinu božanske Žrtve što sam je prinio Vječnome Ocu, uskliknuh: — Uskrati mi sada uslišanje ako možeš, blagoslovljeni Gospodaru!« I zaplače od uzbuđenja.

A Vječni Otac, koji mu je stavio u srce toliki plamen ljubavi za braću koja su još izvan ovčinjaka Kristova, bez sumnje je saslušao njegov vapijući glas. Jednoga ćemo se dana i mi osvjedočiti da je otac Leopold sa svojim skrovitim djelom koje je u svojoj punini samo Bogu poznato, bio jedan od najvećih apostola Istoka radeći za sjedinjene braće koja su nam tako srodna po vjeri.

NA KRIŽNOM PUTU

Čovjek je toliko velik koliko znade trpjeti.

Iza svega onoga što je Isus učinio za spasenje duša, svi oni koji žele s njim surađivati u tako uzvišenom djelu moraju poći istim putem, putem križa.

I otac Leopold zaslužio je milost da bude spasitelj mnogih duša, a zaslužio je i obilje darova Gospodnjih sa takvim i tolikim trpljenjima da se njegov živto može nazvati pravim mučeništvom.

Trpio je dok je doveo u pokornost svoju žestoku i i naglu narav, jer mu je u žilama vrela dalmatinska krv. Borba je bila teška i trajala je cijeli život. Ako se dogodilo da je za časak izgubio mirnoću, odmah se duboko ražalostio ponizujući se pred Bogom.

Jednog dana našao ga je jedan njegov prijatelj vrlo rastužena. Kad ga je upitao za razlog, on, šireći ruke i podižući pogled prema nebu, s uzdahom reče: »Što ćete, tko traži taj i dobije. Izbjegao mi je trenutak nestrpljenja i sada očekujem kaznu koju će mi posve pravedno Gospodin poslati.«

Mrtvio je svoje tijelo na osebujan način, posebno u jelu i spavanju. Jeo je posve malo, i ne može se shvatiti kako se sa tako mršavom ishranom mogao držati na nogama i obavljati toliko napornu službu. Nikada nije htio okusiti slatkiša ili drugo što su mu donosili njegovi pokornici znajući da je tako slaba zdravlja. Sve je predavao poglavaru da se razdijeli među bolesnu braću.

Mrtvio se također nespavanjem. Kroz noć nikada nije spavao više od četiri do pet sati, a poslije podne nikada kroz čitav život nije pošao ni za časak počivati; dok su druga braća počivala, on je molio.

Jednoga dana, negdje oko tri sata poslije podne, neki gospodin, njegov prijatelj, ne našavši ga u ispovjedaonici pođe u bolesničku sobicu i nađe ga u krevetu u groznici, s jakim napinjanjem na povraćanje.

Otac je Leoplod sav smeten rekao: »Gospodine, za Boga, nemojte se sablazniti što ste me našli u krevetu u ovaj čas. Danas doista nisam mogao više izdržati!«

Mrtvio se trpeći od hladnoće. Sve do posljednjih godina nije dozvoljavao da mu se u ispovjedaonicu po-

stavi peć i mada je njegovo tijelo bilo slabašno, trpio je strašno od studeni.

Jednoga vrlo oštroga dana u zimi nađe ga jedan njegov prijatelj napola smrznuta i reče mu: »Oče, ta zašto ne reknete da vam se postavi peć?« »Što ćete«, odgovori, »toliki siromasi trpe od zime, a zar ću ja imati smionosti da se grijem kod peći? Što ću im reći kada se dođu ispovijediti?«

Na koncu jedna grupa svećenika, njegovih pokornika, iz sažaljena nabavi mu jednu malenu peć te zamoli poglavare da ga nagovore kako bi je prihvatio.

Podnosio je kroz čitav život vrlo težak križ u ispovjedničkoj službi. Samo onaj tko znade što znači napor onoga strašnog sjedenja, može shvatiti heroizam njegova mučeništva. Po više od 12 sati dnenvno, nepomičan u onoj sobici, bez zraka i svjetla, zagušljivoj ljeti a ledenoj zimi, slušajući neprestance ponavljanje beskrajnog niza bijede! ... I tako kroz 40 godina bez ijednog dana počinka. To je da poludiš!

Naprotiv, kad je netko upitao oca Leoploda kako može odoljeti ovakvom mučeništvu, sav blistav u licu odgovaraše:

»Gledaj, to je moj život!«

Trpio je bez prekida fizičke boli: bolovi u želucu, u očima, bolovi od reume koja ga je iznakazivala i od groznice od koje je često gorio.

Zahvaćen svim ovim trpljenjima ponavljao je samo jednu riječ: »Bog, Gospodar tako hoće; neka se vrši njegova volja! Dosta mi je ako mi dozvoli da ispovijedam!«

Imao je također teških moralnih boli. Gospodin ga naime iskušao s dugom duševnom suhoćom koja je parala srce, s onim zagonetnim napuštanjem što sačinja-

va pravo iskušenje svetaca i što ga je patnički mučilo da je plakao kao dijete. U tim časovima želio je da ga neki od njegovih povjerljivih prijatelja dođe i po više puta posjetiti na dan da mu bude blizu i da s njime moli. Bio je satrven i osjećao je potrebu za riječ ohrabrenja.

A on je sve trpio darujući sebe kao žrtvu za duše.

Jedne večeri, oko pola noći, nađe ga neki subrat u molitvi pred svetohraništem gdje kleči na podu. Reče mu: »Oče, pođite na počinak. Vi ste jako, jako umorni!«

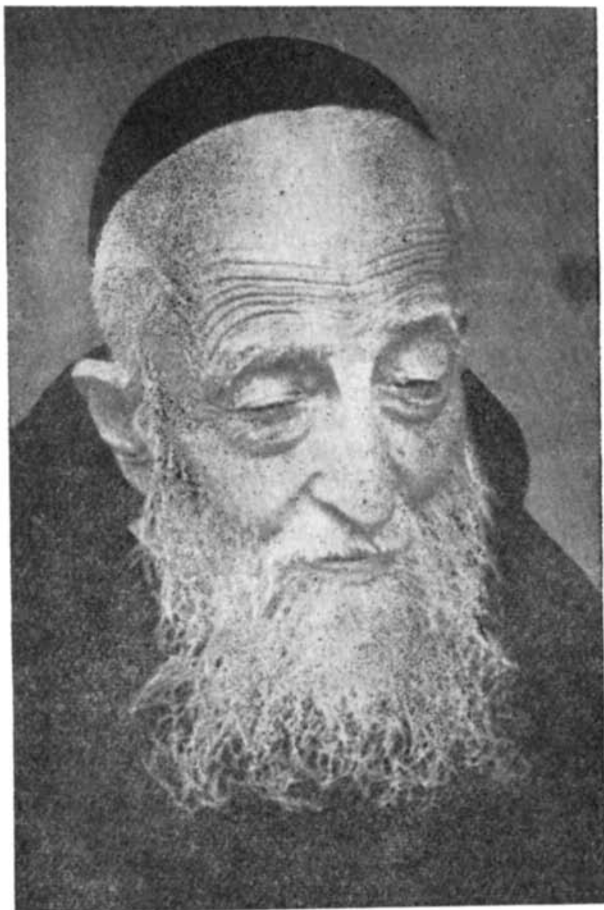
»Gledaj«, odgovori, »onima koje ispovijedam dajem vrlo malene pokore, potrebno je dakle da ja to nadoknadim za njih!«

Ovako penjući se s Isusom putem na Kalvariju, zaslužio je da bude njegov suradnik u otkupu bezbrojnih duša.

U BOŽJEM SVJETLU

Iza proslave zlatnog svećeničkog jubileja 22. rujna 1940. g. život se oca Leopolda naglo gasio. On je uvijek trpio od bolova u želucu, ali u zimi 1941. oni su se još pojačali. Nije više mogao primati hranu i zato je uskoro toliko oslabio da je morao leći u krevet.

Uz fizičke bolove spojile su se i moralne patnje: to što nije više mogao silaziti da ispovijeda i druga duhov-

Otac Leopold nekoliko tjedana prije smrti

na iskušenja koja su mu parala srce. Gospodin ga je doista doveo na Kalvariju i dao da se s njim popne na križ.

Ipak, sve je on ovo podnosio s tolikom strpljivošću da je zapanjivao sve koji su mu se približavali.

U ljetu mu se opet stanje popravilo toliko da je mogao ponovno preuzeti svoju službu, ali se vidjelo da ga još drži samo snaga velike volje.

Kad je opet nadošla zima ponovo su se pojavile smetnje. Njegova snaga znatno se smanjila. Rekao je tada jednom od svojih prijatelja: »Sada uistinu osjećam da mi preostaje malo do kraja života ali u duši se osjećam mlad!«

Iznova je morao leći u krevet i stanje mu se neprekidno pogoršavalo, tako da su ujutro 25. ožujka 1942. mislili da je u zadnjim časovima i podijeliše mu svete sakramente. Primio ih je sa divljenja vrijednom pobožnošću govoreći: »Gospodar, Bog hoće tako, neka se izvrši njegova volja!«

Posavjetovavši se s glasovitim liječnicima, pokušali su mu dati transfuziju krvi i zato su ga morali smjestiti u bolnicu, gdje je ostao mjesec dana. Činilo se da će mu ovakvo liječenje ponovno povratiti zdravlje.

Građani su sa strahom u duši pratili razvoj bolesti ljubljenog oca i kada su doznali da se nalazi u bolnici uputili su se da ga posjete i da se stisnu oko njegova kreveta. Također i ondje, gotovo umirući, otac je Leopold nastavio ispovijedati.

Nakon mjesec dana mogao je ustati i vratiti se u samostan. On je gajio nadu da će moći iznova prihvatiti svoju dužnost u ispovjedaonici, no naprotiv, njegovu životu bili su već točno odbrojeni dani.

Otkrili su mu tumor na jednjaku. Brzo su se pokazale strašne posljedice, jer on više nije mogao progutati nikakve hrane. Samo za Presveto kod svete mise nije osjećao nikakve smetnje.

Bolovi i moralne tjeskobe uvijek su se povećavale. Izgledao je kao drvo izlomljeno od žestokog vihora. U tolikoj tjeskobi on je nalazio utočište i ohrabrenje u Majci Božjoj. U jednom od onih dana napisa ovo: »Silno mi je potrebno, da se slavna Bogorodica udostoji imati smilovanja sa mnom. Ja se hoću u Nju pouzdavati i tada kada bi odbijala moje molbe. Ta ona je Majka i to je dosta!« I Majka Božja mu je pomogla svladati strašnu posljednju kušnju.

Uvijek je molio od Boga milost da umre u vršenju svoje službe i bio je uslišan, jer je također i u svojoj bolesničkoj sobici nastavio ispovijedati po čitav dan. Njegove tjelesne snage bile su toliko slabe da je u svima koji su ga vidjeli pobuđivao sažaljenje, a ipak, on je imao snage da je još uvijek primao sve s jednakom brigom i ljubavlju ,a da nikada nije pokazivao ni najmanji znak umora ili da ga to uznemiruje. Dan prije svoje smrti još je ispovijedio među ostalima i oko pedesetak svećenika.

30. srpnja 1942. g. bio je dan njegova blaženog preminuća.

Ustao je ujutro u pet i po i odvezli su ga u bolesničku kapelicu. Nakon jednosatne molitve otišao je u sakristiju koja je uz kapelicu da se pripremi za služenje svete mise, ali odjednom zahvati ga slabost i sruši se na zemlju. Priskočili su mu odmah u pomoć i odnijeli ga u krevet. Dođe k svijesti, ali nešto malo kasnije nadođe drugi kritičini trenutak. Podijeliše mu sveto bolesničko pomazanje. Bio je pri najpotpunijoj svijesti.

Poglavar samostana izmolio je tri puta Zdravo Mariju i Zdravo Kraljice. Otac Leopold je polako ponavljao uvijek sa sve slabijim glasom riječ po riječ one zazive, i jedva što je izgovorio: »O blaga, o mila, o slatka Djevice Marijo!« — njegova blagoslovljena duša poleti prema nebeskoj domovini.

Izdahuno je bez ikakvog naprezanja, i u veličanstvenom trenutku smrti izgledao je kao preobražen tolika je bila mirnoća i blagost na njegovu licu.

Odmah se pronio žalostan glas gradom i selima. Svi su ponavljali samo jedno: »UMRO JE SVETAC!«

Započeo je odmah priliv naroda da vide njegovo mrtvo tijelo, toliki priliv da su morali pripremiti posebnu sobu, gdje će se nalaziti do pogreba u obližnjoj dvorani uz crkvu.

Na dan 31. srpnja prošlo je više od 25 tisuća osoba pokraj časnog lijesa prekrivajući ga cvijećem, ljubeći i suzama kvaseći njegovo blaženo tijelo. Svi su se ga htjeli dotaknuti i polagali su na njega različite predmete da im ostane kao uspomena — relikvija.

A 1. kolovoza bio je pogreb; bio je to veličanstven trijumf. Bezbrojno mnoštvo stiskalo se oko kapucinske crkve tako da se pogrebna misa morala održati u crkvi otaca Servita u središtu grada, da bi svi mogli prisustvovati. Stvorili su beskrajno dugačku povorku kroz glavnu ulicu grada. Kuda su prolazili lijesom, svi su se bacali na koljena; htjeli su ga se dotaći i bacali su cvijeće. To nije izgledalo kao sprovod nego kao veličanstven pobjednički mimohod. Kada je završio sprovodni obred u crkvi, tijelo je bilo prevezeno na groblje i sahranjeno u unutrašnjosti kapelice koja je bila grobnica za svećenike.

U samostan su stizala pisma iz svih krajeva Italije i od osoba najrazličitijeg staleža. Svi su izražavali svoju duboku bol zbog gubitka oca svojih duša, ali su se tješili sigurnošću da će se u nebu nastaviti moliti za njih.

Na trideseti dan smrti obred se obavio u bazilici svetog Antuna koja se napunila kao za najveće svečanosti. Bili su prisutni svi različiti predstavnici grada.

SLAVAN GROB

Grob pravednika bit će slavan, kaže Sveto Pismo. To se dogodilo i sa grobom oca Leopolda. Postao je odmah cilj neprekidnog kodočašća ljudi iz svih društvenih staleža ;oni još uvijek dolaze k ljubljenom ocu povjeravajući mu vlastite velike poteškoće i moleći od njega da im postane posrednikom kod Gospodina i da ih hrabri kao što je to učinio za života. Njegov grob je uvijek prekriven cvijećem.

Također neprestance narod dolazi posjećivati sobicu u kojoj je ispovijedao otac Leopold, i taj je posjet u stalnom porastu. Posjetioci dolaze iz svih krajeva Italije, a također i iz inozemstva. Svi ovi izražavaju tako jaku vjeru u ljubljenog oca Leopolda da svatko mora ostati kod toga duboko ganut. Ima tu svakako nešto što je doista osebujno. Vidi se očito da je tu ruka Božja, da je tu Bog koji hoće da se proslavi njegov ponizni sluga. Dosta je spomenuti da posjetioci ispune svakoga mjeseca svezak veličine arka od tisuću stranica gdje se potpisuju i iznose svoje molbe! Ima već više od dva milijuna potpisa.

Imajući u vidu tako široko i veliko zanimanje duša u vezi oca Leopolda i glas o njegovim krepostima koji se neprestano širi i pronosi također izvan Italije, Bis-

kupski duhovni stol u Padovi otvorio je 16. svibnja 1946. g. informativni biskupski proces o krepostima i o glasu svetosti sluge Božjega. Taj prvi proces trajao je šest godina i završio se 20 .ožujka 1952.

Već 2. svibnja 1954. g. bili su ispitani i potvrđeni spisi o sluzi Božjemu.

Na dan 18. prosinca 1958. za vrijeme svečanog konzistorija u kome je papa Ivan XXIII imenovao nove kardinale, konzistorijalni advokat Corsanego pročitao je molbu za uvođenje procesa za proglašenje blaženim sluge Božjega oca Leopolda. Zbog svečane okolnosti ovaj čin je imao velik odjek u čitavom svijetu i sa svih strana dolazila su pisma koja su izražavala veliko zadovoljstvo i opravdanu nadu da će moći uskoro vidjeti proslavljenje sluge Božjega.

15. svibnja 1962. Sveti Zbor Obreda raspravljao je o uvođenju procesa o sluzi Božjem ocu Leopoldu, a 25. istoga mjeseca Njegova Svetost Ivan XXIII potvrdio je glasanje Svetog Zbora Obreda označujući svojom vlastitom rukom komisiju o uvođenju procesa.

Već slijedeće godine, 14. rujna 1963. g. u dvorani biskupskog dvora u Padovi, svečano je otvorio padovanski biskup Mons. Jeronim Bortignon apostolski proces za proglašenje blaženim sluge Božjega oca Leopolda, a 19. rujna iste godine izvršio se prijenos tijela oca Leopolda sa glavnog gradskog groblja, gdje je počivalo 21 godinu, u novu sagrađenu kapelu u neposrednoj blizini njegove ispovjedaonice uz kapucinsku crkvu u Padovi, gdje se i sada nalazi. Za prijenos tijela sakupilo se veliko mnoštvo naroda. Uz padovanskog biskupa, crkvenih dostojanstvenika i svećenstva bila je prisutna mala grupa Hrvata kao i tadanji provincijal Mng. pošt.

Kapelica u kojoj se nalazi grob oca Leopolda (u desnom zidu).

otac Alojzije Novak, poglavar svih kapucina u Jugoslaviji.

Prije svečanog i sretnog završetka apostolskoga procesa za proglašenje blaženim, prema propisima kanonskog prava, morala se izvršiti rekognicija tijela sluge Božjega oca Leopolda. Ovo se izvršilo u pristunosti svih članova crkvenog sudišta za vođenje procesa na čelu sa preuzvišenim gosp. padovanskim biskupom Jeronimom Bortignon i uz sanitarni odbor od tri liječnika specijalista 24. veljače 1966. g. Tom zgodom tijelo oca Lepolda nađeno je neraspadnuto; posve čitavo u svim svojim dijelovima.

12. svibnja 1966. g. prilikom svečane proslave stogodišnjice rođenja sluge Božjega a po odredbi Svete Stolice padovanski je biskup proglasio svečano završenim apostolski proces za proglašenje blaženim oca Leopolda. Nakon toga su svi dokumenti u vezi procesa poslani Svetoj Stolici. Sada se još samo čeka njezin pravorječni sud.

GLAS USLIŠANIH

Vjera kojom se narod obraća Gospodinu da bi mu po zagovoru svoga vjernoga sluge oca Leopolda podao milost i uslišao prošnje tako je živa i opća da u vrlo mnogo slučajeva molitve budu uslišane. Evo što je rekao konzistorijalni advokat presvij. gosp. Corsanego u svom govoru pred Papom Ivanom XXIII na javnom

konzistoriju 18. prosinca 1958.: »Danas nema na svijetu nijedne pokrajine, gdje otac Leoplod ne bi bio poznat i gdje ga ne bi u molitvama zazivali, a da te molitve nisu uzaludne, dokazuju posebne milosti i čudesna ozdravljenja izmoljena po njegovu zagovoru.« Moglo bi se reći da pravi dažd milosti silazi s neba na one koji štuju oca Leopolda.

Donosimo ovdje samo neka uslišanja koja bi imala poslužiti da se zadobije barem mala slika o moćnom zagovoru i dobroti sluge Božjega. Nisu odabrana najznačajnija nego se htjelo, na mali broj stranica, unijeti što više zadobivnih milosti iz naše domovine te još neka iz drugih krajeva svijeta. Uslišanja iz domovine odbrana su tako da su obuhvaćena različita mjesta, a dosad još nisu bila objavljena.

Zadobivene milosti donosimo onako kako su to napisale uslišane osobe ostavljajući njima svu odgovornost i dajući im toliku vrijednost koliko to zaslužuju riječi ozbiljnih i časti vrijednih osoba. Originali njihovih pisama nalaze se, za domaća uslišanja u arhivu kod provincijala u Zagrebu, a za ostala u Vice-Postulaturi sluge Božjega u Padovi.

IZNENADNO OZDRAVLJENJE OD TUBERKULOZE POTRBUŠNICE

Gospođica Elza Raimondi iz Cavazzane, djevojka od 24 godina, trpjela je već više godina teške smetnje na crijevima. Nakon dugog i beskorisnog liječenja odlučiše se na operaciju da bi se utvrdila prava narav bolesti i da bi se moglo poduzeti odgovarajuće liječenje. 4. IV 1946. bude pokušana operacija. Izveo ju je prof. P. Tagariello u bolnici u Lendinari. Videći da se radi o tuberkulozi potrbušnice s različitim dru-

gim komplikacijama i da se tu ne da ništa učiniti, jednostavno zatvri natrag bolesnicu i naskoro je pošalje kući izjavivši njezinima da joj nema nade.

Patnje siromašne bolsenice postajale su sve žešće. Općinski liječnik dr. Casarotti, koji se brinuo za nju poslije povratka iz bolnice ,nije ih mogao ublažiti. Bolesnica je bila prikovana uz krvet :nije se uopće mogla micati, niti sjediti na krevetu. Pri svršetku mjeseca srpnja jedna osoba upozoni bolesnicu na oca Leopolda i potakne je, neka mu se počne sa živom vjerom moliti. Bolesnica posluša i od 30. VII 1946. stalno je molila, da bi joj otac Leopold pa zagovoru Marijinu postigao ozdravljenje. S njom su molili roditelji i sestre.

12. IX, na blgadan Imena Marijina, bude na bolesničkoj postelji donesena u Marijino svetište u Lendenari, ali je prisutan liječnik Dr. Terranova naredio, da je što brže otpreme kući, jer je njezino stanje bilo skrajnje zabrinjujuće.

Ona je međutim nastavljala moliti o. Leopolda za ozdravljenje. Usudila se zamoliti, da bi još istog dana navečer mogla zajedno s ostalim vjernicima prisustvovati javnom moljenju krunice u crkvi. Najedamput dobije utisak da je ozdravila. Ustane i sama se obuče. Uto nadođe liječnik Dr. Casarotti da joj dade injekciju. Bio je zaprepašten, mislio je da je poludjela, i tjerao ju je u krevet. No ona nije htjela, već da svakako ide u crkvu. Liječnik dopusti, ali ju je pratio do crkve, bojeći se šta će se dogoditi. Ostala je u crkvi na koljenima gotovo dva sata.

Drugi ju je dan dr. Casarotti pažljivo pregledao: nestalo je svih zankova bolesti. Povratio joj se apetit: Bila je zdrava! 15 dana kasnije pošla je u bolnicu u Lendinaru, jer ju je svakako htio vidjeti prof. Tagariello, koji ju je prije operirao i izjavio njezinima da joj nema spasa. Sada nije mogao vjerovati svojim očima, da se radi o istoj osobi, koju je on prije liječio.

Iz zahvalnosti prema ocu Leopoldu, gospojica Elza Raimondi pridružila se gospođici Leili Venuti i postala prvom njezinom suradnicom u ustanovljenju »Male kuće oca Leopolda«.

ROVIGO, 1946. (Italija)

»PAZI DA KRŠĆANSKI ODGOJIŠ SVOJE SINOVE«

»Sve tamo od 1938. trpjela sam često od napadaja padavice (epilepsije). 21. lipnja 1950. dok sam pripremala ručak, upala sam u vatru. U kući nije bilo nikoga, i kada su se domaći povratili nađoše da mi je list na desnoj nozi užasno opržen. Rana se pretvorila u rak i bilo je odlučeno da mi odrežu nogu. Zamislite moje beznadno stanje!

Molila sam velikom vjerom oca Leopolda i uvijek sam držala njegovu relikviju na bolesnoj nozi. Jedno poslijepodne dok sam bila napola uspavana, vidjela sam ga pokraj moga kreveta. Bijaše pognut, sa štapom u ruci. Sav pun dobrote reče mi: »Došao sam te posjetiti. Ti nećeš umrijeti, jer imaš malenu djecu, a tvoj muž ne može ih sam odgojiti. Ali ne zaboravi da moraš svoju djecu kršćanski odgojiti. Zbog toga ti Gospodin daje zdravlje.« Rekavši ovo, blagoslovi me i iziđe iz sobe, ali na vratima se zaustavi i obrativši se k meni ponovio je: »Sjeti se onoga što sam ti rekao!« Probudila sam se dršćući cijelim tijelom. Odmah mi je nestalo vrućice, više nije bilo ni govora o raku i za kratko vrijeme bila sam savršeno zdrava.«

Magre di Schio, 6. lipnja 1951. (Italija) CESIRA BERLATO

JEDAN POGANIN SPAŠEN OD SMRTI

»Želim vam ispripovijedati jedan izvanredan događaj: U siječnju godine 1951., dok su neki indijski radnici radili,

dođe među njima do svađe i jedan zadobije tri udarca nožem u trbuh. Bi odnešen u bolnicu gdje pronađoše da su mu crijeva isprebodena na barem devet mjesta s već proširenom upalom potrbušnice. Stanje jadnog bolesnika bilo je tako teško da liječnici nisu mogli ništa poduzeti, i ostavili su ga na jednom krevetu da umre. Ja koji sam posjećivao bolnicu, brinući se za katolike, vidjevši ga ondje prepuštena da umre kao pseto (nije bio ni kršćanin nego poganin), žalio sam ga. Obratio sam se ocu Leopoldu (kojega sam poznavao čitajući o njemu knjigu, koju mi je donio moj biskup iz Italije prigodom svete godine zajedno sa sličicama i relikvijama) i stavio sam jednu njegovu relikviju na trbuh koji je bio strašno natečen. Čudnovata stvar! Bolesnik je odmah došao k svijesti i dva dana kasnije izađe iz bolnice savršeno zdrav! Događaj je pobudio veliko zanimanje i bio je objavljen u novinama na mjesnom jeziku zajedno sa slikom čudotvorca oca Leopolda. Šaljem vam jedan primjerak novina.«

CHANGANACHERRY (južna Indija), 10. VIII 1951.

Chacko Xavier, biskupov tajnik

OZDRAVILA OD BOLOVA U NOGAMA

»Časna sestra ravnateljica naše škole prvih dana travnja 1951. zadobila je neku čudnu bolest u nogama zbog čega je strahovito trpjela i nije više mogla hodati. Pokušali su je liječiti svima sredstvima, ali liječnik više nije znao što bi propisao. Mi smo se svi preporučili ocu Leopoldu započinjući njemu devetnicu, a jedna naša sestra postavi joj na bolesne noge jednu njegovu relikviju. Na svršetku devetnice odjednom nestane svake boli i časna sestra mogla je ponovno hodati kao prije. Liječnik koji ju je liječio bio je duboko iz-

nenađen, i reče da je samo zahvat Božji povratio zdravlje bolesnici.«
GWIRO (Tanganjika — AFRIKA) 14. XII 1951.

P. Gerardo, kapucinski
misionar

NEPROTUMAČIVO OZDRAVLJENJE JEDNOG DJETETA

»Rođen prije vremena u st. Ellier-les-Bois (Orne, Francuska) 2. veljače 1955. g. dječak Viktor Manoury bijaše tako slab i malašan da su ga morali i krstiti u kući zbog opasnosti da ne umre. Dr. J. Viana i njegov zamjenik Parižanin dr. Gliment bez uspjeha su liječili nepodnošenje hrane i nezadrživo povraćanje. Pretpostavljajući da se radi o stezanju donjeg otvora želuca, smjestili su dijete u bolnicu u Alencon, gdje je nakon jednog pokušaja liječničkog postupka bio operiran i predan isključivoj brizi dječjeg liječnika dr. Coudere. Sve bijaše uzaludno, dijete je vraćeno kući da umre pod krovom rodne kuće. Ovamo su roditelji pozvali dr. Viana, a on je o svemu bio obaviješten, koji uze sa sobom obrazac da napiše potvrdu o smrti. Još je doduše zatekao dijete na životu, ali ono je izgledalo kao malena lešina, isušeno, sama kost i koža.

Savjetovao je malu promjenu u dosadašnjem liječenju, ali je upozorio roditelje da se radi o čistoj formalnosti budući da je dijete sigurno osuđeno na smrt.

Tada sam ja s roditeljima započeo »beznadnu« devetnicu ocu Leopoldu i postavio sam na tjelešce relikviju sluge Božjega. Dr. Viana svratio je dan kasnije, na prolazu u kuću gdje mu rekoše da je mališan još na životu i da više ne povraća. Veoma iznenađen preporučio se sam da marljivo ispita »slučaj«. Ali bolest više nije postojala: kroz šest dana Viktor je ojačao za 500 grama.

Dobro promišljena izjava liječnika koji ga je liječio završava ovako: »Osobno izavljujem da sam u potpunosti nemoćan da shvatim ozdravljenje ovoga djeteta i ne nalazim liječničkog izraza koji bi mogao protumačiti ovu pojavu«.

Ali mi je znademo vrlo dobro protumačiti. Bio je to zahvat oca Leopolda koji je spasio maloga Viktora od sigurne smrti.«

ST-ELLIER-les BOIS, 20. V 1955.

R. Giard, župnik

ZA OZDRAVLJENJE BISKUPA

I u Madžarskoj otac je Leopold poznat i poštivan. Kroz jedno vrijeme kakve-takve vjerske snošljivosti mogao je prispjeti do svih mali životopis oca Leoploda. Jedno cijelo izdanje bilo je upravo s pohlepom razgrabljeno. Iza toga iznova se spustio zastor i više ništa nije moglo ući u Madžarsku. Izričita molba da bi se mogla unijeti knjiga o ocu Leopoldu bila je kategorički odbijena. Usprkos svemu ovome otac Leopold daje da ovi dobri vjernici osjete njegovu prisutnost objavljujući im svoju moć i dobrotu. Evo što nam o tome piše svećenik don Ernest Hirschber:

»Časni oče, imam sreću i čast da vas obavijestim u ime svih svećenika Sabarije u Madžarskoj da je naš ljubljeni biskup, Mons. Aleksandar Kovacs, koji je kroz više godina trpio bolove na želucu, sada je po zagovoru sluge Božjega oca Leopolda ozdravio. On se u kratkom vremenu morao podvrći dvama kirurškim zahvatima i barem osam puta promjeni krvi. Liječnici se nisu nadali da bi ga mogli spasiti. Biskup, veoma pobožan ocu Leopoldu, započeo je devetnicu sluzi Božjemu ,a jednako tako učinismo i mi. U deveti dan bolest je nenadano promijenila svoj oblik i u malo dana biskup, potpunoma izliječen, mogao se vratiti u Sabariju i nas-

taviti svoj apostolski posao. On me je zadužio da vas obavijestim koliko je otac Leopold bio dobar i moćan u njegovu slučaju.«

KORME, 12. IX 1959.

Ernest Hirschberg, dijecezanski
svećenik i uprav. župe Kormend

OZDRAVLJENJE OD TUMORA

»Hvaljen budi Bog! Pobožnost prema ocu Leopoldu iz dana u dan sve više raste u mojoj župi u Fernando Prestes. Činjenicu od prvorazrednog značenja proizveo je Bog ovdje po zagovoru oca Leopolda. Neka žena tridesetih godina, udata, razboljela se od raka u krvi (leukemija) i bijaše već u agoniji. Svijeća joj bijaše u ruci ,rođaci i znanci stajahu uz krevet smrti. Primila je već i sakramente. Liječnik joj je dao tri dana života. Preporučio sam njoj, njezinim roditeljima i ostalima da mole devetnicu ocu Leopoldu. Završila je prva devetnica i ništa. Započela je, po mome savjetu, drugu. Na prvi dan ove druge devetnice, u pet sati ujutro, bolesnica sjedne u krevetu recitirajući molitve devetnice na latinskom jeziku tvrdeći postojano da odgovara na glas oca Leopolda kojega je gledala svojim vlastitim očima. U onaj isti dan digla se iz kreveta ozdravljena u trenutku. Ograničujem se da vam iznesem samo ovu činjenicu, budući da se najdublje nadam da će poslužiti u postupku za proglašenje blaženim našega dragoga sluge Božjega. Uslišana žena zove se Lucija Piovezan.«

FERNANDO PRESTES (San Paulo — BRAZILIJA)

8. VI 1962.

Don Mario Giorgio Moschini, žup.

OTAC LEOPOLD SPASIO OKO DJEČAKU

»Učenik sam 7b razreda Osnovne škole u Zagrebu. Osjećam se dužnim zahvalnosti prema Božjem sluzi ocu Leopoldu Mandiću. Jednoga dana osjetio sam se potaknutim da se posebno preporučim u zaštitu oca Leopolda. Kao da sam slutio da će mi se toga dana nešto srašno dogoditi. Dne 9. ožujka 1964. za vrijeme odmora dvojica dječaka su se mačevali željeznim šipkama i odjedamput ja sam osjetio pogodak u oko. Šipka mi je razrezala kapak tako da je tkivo ispalo van. Prema pogotku kako kažu liječnici, šipka je morala probosti oko ali zagovorom oca Leopolda ja sam bio spašen.«

ZAGREB, 18. III 1964.

Šimić Dubravko

PRED TEŠKIM PORODOM

»Očekivala sam vrlo težak porod. Liječnici mi nisu tajili, da mogu biti pripravna i na njgore unatoč njihove intervencije. Majka mi je predložila, da se uteknem molitvom bl. o. Leopoldu Mandiću, što sam i učinila. Njegovo sveto ime bilo je stalno na mojim usnama i osjetila sam njegovu veliku pomoć. Porođaj je protekao u redu i sada se moje dijete i ja sasvim dobro osjećamo. Mnogo hvala bl. o. Leopoldu Mandiću.«

SLAVONSKI BROD, 17. X 1964.

Majka šestero djece

»OTAC LEOPOLD SE NE ŠALI«

»Potkraj srpnja 1960. bijah otpremljen zbog teške bolesti u bolnicu sv. Franje Asiškoga u Belo Horizonte u Braziliji. U blizini moje sobe ležao je neki jadan dječak Mario Custo-

dio. Imao je deset godina, a bio je sin pokojnog Antuna Goncalaves Pedrosa i Ane Custodio Pedrosa sa boravkom u Belo Horizonte u Rua Marilia 88. Zadobivši dječju paralizu, našao se u bijednom stanju jer mu noge bijahu strašno iskrivljene i nije se na njima više mogao držati. Pokušavalo se u ovom slučaju sa svim mogućim liječenjima. Bilo je već više od dva mjeseca otkada je došao u bolnicu ali nije postignuto ništa osim vrlo malo poboljšanje. Kad sam posjetio tog siromašnog dječaka, bio sam duboko potresen i odmah sam rekao u sebi: — tu bi trebao otac Leopold zahvatiti! — Pozvao sam njegovu rodbinu, otkrio sam im svoj nacrt i htio sam da bi se prije ispovijedili i pričestili svi, a onda ćemo započeti zajedno sa časnim sestrama i ostalima koji su ležali u bolnici jednu devetnicu ocu Leopoldu. Rekoh ocu Leopoldu: — Dragi oče, sada sam te već zadužio uvjerivši sve u tvoju pomoć; ne bi valjalo da nas iznevjeriš. — Ja sam bio siguran da će nas štovani otac uslišati. I bilo je tako jer u nedjelju 7. kolovoza, u sedmi dan devetnice, dječak iznenada osjeti da je zdrav, siđe s kreveta i poče se šetati s potpuno ispravljenim i sigurnim nogama. Možete si zamisliti začuđenost i divljenje cijele bolnice. Upravitelj, primarijus, budući da je bila nedjelja, bio je odsutan; ali u ponedjeljak ujutro jedva što je zagledao dječaka da hoda po bolesničkim sobama, ostao je toliko zaprepašćen da je dotrčao u moju sobu govoreći: — Oče Franjo, otac Leopold se zaista ne šali! — Uistinu to je bila šala vrlo draga ljudskoj znanosti koja je toliko puta nemoćna pred patnjama onih koji su njima pogođeni.

Od onog jutra 7. kolovoza 1960. prošlo je već dobrih 5 godina, a mladić Mario Custodio Pedrosa nije se više potužio ni na kakovu smetnju i raste zdrav i veseo.

Radi li se o čudu? Ne očekuje se od mene da izgovorim tu tako veliku riječ, ali je činjenica da su na ovaj događaj

svi ostali zbunjeni. Ako Crkva uzme ovo u ispitivanje, reći će ona svoju riječ u prilog.«

BELO HORIZONTE (Brazilija)

P. Franjo Scrizzi, sakramentalac

OZDRAVLJENJE DJETETA

»Moja mala od 8 mjeseci 10. prosinca 1965. obolila je na grlu. Nosili smo je k doktoru i dobivala je kroz 4 dana injekcije. Stanje se nije poboljšalo. Petu noć bilo joj je jako zlo; imala je visoku temperaturu, mala se gušila i teško disala. Svaki čas sam mislila da je gotova. Bila sam očajna. Uzela sam sličicu oca Leopolda i molila ga da je spasi od smrti. Tako sam cijelu noć neprekidno molila. U 3 sata mala je zaspala. Spavala je jedan sat, probudila se i nasmijala se.

Stalno mi je pred očima ta noć i otkako mi se to dogodilo nemam mira dok svoje obećanje ne izvršim i ne zahvalim se ocu Leopoldu, što ovime ispunjavam.«

VIROVITICA, 1966.

Marija Prpić

»KĆERI, MOLI DEVETNICU OCU LEOPOLDU«

»Moje osmo dijete Franjo rođen je sa srčanim grčevima. Mnogo se napatio, a ja s njime. Hvatali bi ga svakoga dana. Nosila sam ga često na kliniku i dječju bolnicu u Subotici. Davali su mu lijekove i injekcije, ali sve uzalud. Tek toliko da je živio i nešto rastao. A jako je bio slab. Na Blagovijest 1963. majka mi reče: Ti kćeri moli devetnicu ocu Leopoldu za to dite. Znaš da smo toliko puta molili i uvik smo dobili. Počela sam istoga dana, kad tamo 5. travnja primijetila sam da je djetetu bolje i da ga grčevi više ne hvataju. Od tada

se više nisu nikada ponovili. Dijete se brzo oporavilo i danas je krasan dječačić, dobro jede i spava i uvijek je zdrav. Hvala ocu Leopoldu na ovoj milosti i na svim drugim milostima koja smo ja i moja obitelj primili po njegovom zagovoru. Moje je pouzdanje neograničeno u zagovor dobroga oca. Molim mu se ponovo za jednu veliku milost i kada je zadobijem, javit ću vam odmah uz prilog za beatifikaciju.«

ŽEDNIK 13. III 1966.

Kata Ivanković

OZDRAVILA OD TEŠKE GRIPE I UPALE PLUĆA

»Bila sam teško bolesna od TBC pluća. U bolnici sam bila u dva navrata po 10 mjeseci — i otpuštena sam kao u poboljšanom stanju. Kad sam došla kući nakon tri tjedna, razbolila sam se od teške gripe i upale pluća. Moje zdravstveno stanje bilo je beznadno. U toj nevolji utekla sam se ocu Leopoldu i molila devetnicu. Za tri tjedna sam išla na kontrolu pluća. Doktor je izjavio nakon pregleda da mi je posve dobro. Moje zdravstveno stanje je svaki dan bolje i sada mogu pomalo raditi. Vjerujem da mi je pomogao otac Leopold.

Obećala sam zahvalnicu i mali dar u novcu da Gospodin što prije podigne na čast oltara oca Leopolda. A ja obećajem da ću se i nadalje moliti ocu Leopoldu u svojim potrebama.«

LUNKOVEC, Mali Bukovec 24. VI 1964.

Šarec Agata

POTAKNUT PRIMJEROM DRUGIH ZAPOČEO SAM DEVETNICU

»Zahvatila me teška i neugodna bolest 21. V 1966. Kad sam se prijavio liječniku, ustanovio mi je bolest od prostate i teškog mokrenja, te mi je propisao injekcije i još neke

lijekove. Osjetio sam malo olakšanje, ali za kratko vrijeme morali su mi tri puta vaditi mokraću. U to vrijeme dobio sam u ruke knjigu: Životopis oca Leopolda Mandića. Prolistao sam je i zapazio zahvalnice za milosti koje su primili još za njegova života a posebno iza njegove smrti. Odmah sam obećao da ću moliti devetnicu za svoje ozdravljenje. I zbilja se dogodilo čudo. Deveti dan devetnice u 9 sati zahvatili su me teški bolovi i izbacio sam kamenac. Hvala dragome Bogu i Presvetom Trojstvu za uslišanje moje molbe po zagovoru oca Leopolda Mandića. I nadalje nastavljam devetnicu u svim teškoćama i potrebama svoje obitelji. Čvrsto vjerujem da mi je pomoć došla po zagovoru oca Leopolda Mandića i zato ću moliti dragog Boga da se ga što prije proglasi blaženim i svetim. Molim vas lijepo da ovu moju izjavu objavite u cijelosti.«

ILIJAŠ, 6. VII 1966.

Brđanović Stjepan

ZAHVALA ZA VIŠE MILOSTI

»Obraćam vam se da nakon dugog vremena ispunim jedan stari dug. Prije više godina nalazeći se nekoliko puta u beznadnim situacijama (koje su me mogle dovesti do potpune propasti!) utekao sam se ustrajnom molitvom ocu Leopoldu Mandiću, i kad sam bio bespomoćan, upravo tada sam bio uslišan. Tada sam se obavezao da ću se čim prije javno zahvaliti, ali to činim tek sada.

SPLIT, 3. XI 1966.

odvjetnik Ivan Mužić

»U SVOME POUZDANJU NISU BILI IZNEVJERENI«

Dječak Marije Cappelletto iz Martellaga kod Mestre htio je da svoju prvu Pričest primi u kapelici koja čuva čašćene

Reljef od akademske kiparice Mile Vod u naravnoj veličini izrađen prigodom stogodišnjice rođenja oca Leopolda 1966. (liven u metalu)

smrtne ostatke oca Leopolda u znak zahvalnosti zbog jedne vrlo značajne milosti koju je zadobio od sluge Božjega. Kad je imao tri godine mali Marije, u trenutku kada je mama izašla iz kuće, padne u veliku posudu napunjenu vrelom vodom tako da mu je samo glava virila. Kad se majka vratila u kuću i vidjela što se dogodilo, sva užasnuta jako krikne i naglo izvuče dijete iz vode. Činilo se da je dječačić već bio potpuno kuhan, koža i nježno meso otpadali su u krpama. Odmah je bio smješten u bolnicu. Pred strašnim prizorom onoga jadnog mesa i liječnici su ostali preneraženi; morali su zaključiti da ništa neće moći učiniti da bi dijete spasili od smrti. Mogli su samo tražiti način kako bi olakšali njegove strašne patnje. Smrt je mogla nastupiti svakog trenutka. Rastuženi roditelji videći da je iščezla svaka ljudska mogućnost da bi se spasio njihov sinčić, utekli su se ocu Leopoldu od kojega su u drugim slučajevima već iskusili svu njegovu moć i dobrotu. Zavjetovali su svoje dijete vjerom koja se rađala iz duše roditelja u sličnim strašnim trenucima, tražili su od njega čudo da spasi njihovo čedo. U svome pouzdanju nisu bili iznevjereni. Dječak je protiv svakog ljudskog predviđanja prebrodio strašno kritično stanje i savršeno je ozdravio nevjerojatnom brzinom te raste zdrav i jak kao da se nikada ništa nije dogodilo. Liječnici nisu mogli sakriti svoje zaprepašćenje videći jasno da se dogodilo nešto izvanredno s malim Marijem, budući da nijedna ljudska sila ne bi bila sposobna da ga ugrabi njegovoj sudbini. Roditelji, da bi izrazili svoju zahvalnost ocu Leopoldu, smatrali su da nijedan čin ne bi bio prikladniji nego da dovedu svoga sinčića da svoju prvu sv. Pričest primi uz grob onoga koji ga je spasio«.

PADOVA, — Italija, 1966.

P. Ottavio da Villarazzo, Marijev stric

OZDRAVILA GLEDAJUĆI IZLOŽBU

»Zahvaljujem Presvetom Trojstvu što je uslišalo moju molbu preko sluge svoga oca Leopolda Mandića za momentalno ozdravljenje čira na želucu. U trenutku su nestali bolovi kada sam ga zamolio za pomoć. To se dogodilo na izložbi slika o životu oca Leopolda Mandića u Slavonskom Brodu 4. IX 1966. Nakon prestanka teških bolova pošla sam na kontrolu liječniku i ustanovljeno je da je čira nestalo. Mnogo se zahvaljujem na primljenoj milosti i molim Presveto Trojstvo da nam bude u pomoći i da se otac Leopold što prije proglasi svetim.«

SLAVONSKI BROD, 24. XI 1966.

Sabo Anka, te zahvalni muž i djeca

UPOZNALA SAM VELIKOG ZAGOVORNIKA I TJEŠITELJA

»Već dulji niz godina uslijed oboljelih jetara imala sam raznih smetnji, a kao jedna od najtežih bila je nesnosna žeđ. Uzimala sam razne lijekove, ali sve je bilo uzalud. Moje stanje bilo je još otežano time što živim u kraju koji oskudijeva pitkom vodom, (Dalmatinska Zagora) pa i onu količinu vode, koja mi je bila dozvoljena piti nisam u ljetnim mjesecima mogla imati u svako doba. Moje patnje su bile velike. Sretnim slučajem dobila sam od jednog poznatog inženjera životopis oca Leopolda i kad sam dublje i iscrpnije upoznala tog velikog zagovornika i utješitelja i saznala da preko njega oni koji mu se utječu dobivaju izvanredne milosti, puna pouzdanja i vjere počela sam moliti devetnicu ocu Leopoldu. I gle čuda! Za kratko vrijeme osjetila sam veliko olakšanje od svih tegoba koje su me mučile nekoliko godina. Nema dana da se ne utječem ocu Leopoldu i nastojim svakom zgodom

širiti njegovo štovanje iz zahvalnosti za primljene milosti, što i ovim putem činim.«

BUKOVICA, 8. XII 1966.

Lenči Mastrović

USLIŠANE TRI MOLBE

»Čitajući životopis oca Leopolda Mandića odlučila sam, da mu se preporučim u svojim nevoljama. Obećala sam da ću se javno zahvaliti na milostima koje ću primiti po njegovu zagovoru. Prva prošnja bila je upućena ocu Leopoldu za posao mog muža. Dobio je naime otkaz i nije se nadao da će se skoro zaposliti.

Druga veća prošnja bila je da dijete koje sam očekivala bude živo i zdravo rođeno, tim više jer sam prvo izgubila prije rođenja (kad je imalo 6 mjeseci). Molitvi se pridružila i zajednica časnih sestara svetoga Križa.

Još sam vruće molila za sreću u gospodarstvu brata mog muža. Možda je to i smiješno da se i za takove potrebe obraćam nebeskim zaštitnicima, ali sam pomislila, ako je otac Leopold Mandić pomogao tolikim Talijanima, a vrlo je volio svoj narod, kako ne bi pomogao i nama.

Sve moje poteškoće dobro je riješio. Hvala mu!

Muž je dobio zaposljenje, a njegovom bratu ozdravila je marva. No najveća milost bila je za nas što nam je isprosio sretan porod djeteta, te smo za Božić dobili prvorođenca. Presretna javljam vam sve ove uslišane molbe stavljajući i dalje pod njegovu zaštitu našu malu obitelj, osobito drago dijete, neka otac Leopold bdije i dalje nad nama, te želimo da što prije bude uzdignut na čast oltara. Na tu nakanu ću se i moliti da što skorije bude proglašen svetim.«

ĐAKOVO, 8. I 1967.

obitelj Vlađović

OZDRAVILA BEZ OPERACIJE

»Ja, Dora Greganić, izjavljujem sljedeće: Prije četiri godine zadobila sam neobičnu bolest jakog krvarenja u nosu. Krv mi je tekla vrlo često i to u velikoj količini kako danju tako i noću. Jednoga sam dana zapazila, da mi u lijevoj nosnici nešto raste i da mi sprečava disanje. Kroz kratko vrijeme lijeva nosnica mi se potpuno zatvorila, a u njoj sam osjećala nešto tvrdo poput kamena. Bila sam prisiljena poći k liječniku. Pregledao me u Osijeku šef bolnice i dao izjavu, da ova stvar ne može proći bez operacije.

Vraćajući se kući, pošla sam po običaju u kapucinsku crkvu u Osijeku. Tu sam ugledala na vratima sliku sluge Božjega oca Leopolda i uz nju natpis, da ako tko po njegovu zagovoru zadobije kakvu milost, neka to prijavi i napiše zahvalnicu. Ja sam se odmah preporučila ocu Leopoldu moleći njegovu pomoć i zagovor s obećanjem da ću, ako mi prođe bolest nosa bez operacije, dati služiti jednu sv. Misu i napisati javnu zahvalnicu.

Navršilo se već 11 mjeseci moje bolesti, a krv mi je i nadalje jednako curila bez nade da mi bolest krene na bolje. Došlo je i vrijeme da pođem na operaciju. U svojem očajavanju i jadu još sam se jednom žarko pomolila na svoj uobičajeni način, a zatim sam plačući legla na otoman. Odjednom kao da sam čula neki glas koji mi govori: puhni jače kroz nos da ti se oslobodi nosnica. Nisam odmah poslušala taj glas, ali savjest mi opet reče: pokušaj! Ja sam pokušala i na svoje veliko začuđenje iz nosa mi izađe nešto tvrdo u veličini najvećeg zrna graha i još samo tri kapi krvi. Obradovala sam se i odmah sam zahvalila Bogu što me je uslišao po zagovoru oca Leopolda. Na dan kada sam trebala biti operirana, pošla sam u kapucinsku crkvu u Osijeku da se ispovijedim i da

dadem služiti sv. Misu, kako sam to obećala. Tom zgodom sam i predala u sakristiji pismenu zahvalnicu.

Mojoj bolesti u nosu nema više ni traga i nije mi više nikada procurila krv iz nosa. Zahvalna sam ocu Leopoldu na ovoj milosti i svakome preporučam, da moli milost od Boga po njegovu zagovoru.«

KUNIŠINCI, 14. III 1967.

Dora Greganić

DOBROTVORNE USTANOVE NASTALE POD IMENOM O. LEOPOLDA

Doista, poznavanje i štovanje se oca Leopolda vrlo brzo proširilo kroz ovih 25 godina nakon njegove smrti po svim meridijanima našega planeta i on je stekao mnogo štovatelja na svih pet kontinenata. Mnogi, koji su se osjetili od njega uslišanima i utješenima, nisu mogli da ne prenesu njegovo ime i njegov lik na svoju bližu i dalnju okolinu. Silio ih je na to osjećaj tople zahvalnosti. Ovo štovanje dalo je povoda da se pod Leopoldovim imenom osnuju neke ustanove posve karitativnog karaktera. I tako je u vremenu iza smrti kada i velike i slavne ljude započinje napuštati svijet i nekako pomalo postaju predmetom zaborava, ime oca Leopolda postalo inspiratorom karitativnih ustanova od ne baš malih dimenzija i velikog uspjeha. Ove ustanove velikim dijelom uzdržavaju se velikodušnošću njegovih

štovatelja. Ovdje ćemo spomenuti samo neke, jer bi nas njihovo nabrajanje odvelo predaleko. Prva takova ustanova nastala je dakako u Italiji i zato o njoj malo kasnije i opširnije.

DOBROTVORNE USTANOVE NASTALE U BELO HORIZONTE U BRAZILIJI

U Belo Horizonte u državi Minas Gerais osnovane su mnoge ustanove javne karitativne pomoći pod imenom oca Leopolda Mandića a mi ćemo ih spomenuti samo tri:

»Obra assistencial Frei Leopoldo«

To je ustanova vrlo opsežnog razmjera i koja je već dobila opće pravno priznanje, a uzela si je za dužnost pružati javnu pomoć u brizi za djecu i starce. Ona pritječe u pomoć posvuda gdje se nalaze potrebni tuđeg dobrog srca kao i oni koji su se našli u ekonomskoj oskudici. Mnoge gospođe pa također one iz najviših aristokratskih krugova u gradu žrtvuju se najvećom ljubavlju oko spremanja hrane i šivanja odjeće za potrebne i siromašne. Također i mnoga industrijska poduzeća šalju od zarade jedan stanoviti postotak za uzdržavanje ove tako humane ustanove.

»Pavilhao Frei Leopoldo«

Ovo je bolnica nazvana paviljonom za siromašne i napuštene bolesnike, a sagrađena je u blizini bolnice svetog Vinka. Može primiti 300 bolesnika. Posjeduje najsvestraniju opremu u svakom pogledu sa tehnički

najdotjeranijim aparatima i osposobljenim osobljem. Ima veličanstvenu dvoranu za vršenje operacija kao i svoju samostalnu upravu. Zemljište za izgradnju ovoga Paviljona i parka oko njega poklonila je neka gospođa pobožna ocu Leopoldu. Nema sumnje da se ovdje radi o velikom spomeniku koji su podigli ljudi, štovatelji oca Leopolda da na taj način ovjekovječe djelotvornu ljubav koju je otac Leopold gojio u svome srcu za svakoga koji je bio potreban njegove pomoći.

»Instituto Frei Leopoldo«

Ovaj institut ili kuća dnevnog boravka mladeži u svrhu svestranog odgoja osnovale su tri profesorice. Posjećuje institut preko stotinjak omladine, tj. mladića i djevojaka. Svakog jutra i večeri kruži gradom autobus-škola s natpisom »Frei Leopoldo« koji ujutro dovozi mladiće i djevojke u institut, a na večer ih odvozi njihovim kućama. Autobus pod imenom oca Leopolda preleti sve četvrti grada da sakupi najsiromašnije koji nemaju vlastitih sredstava za školovanje kao i one za čiji se odgoj nema tko pobrinuti.

Prva i najstarija dobrotvorna ustanova nastala je u Italiji u mjestancu nedaleko Padove pod imenom »Piccola casa di P. Leopoldo«.

»MALA KUĆA OCA LEOPOLDA«

Radi se u posve jedinstvenoj ustanovi na svijetu makar je sličnih bilo i u prošlosti, a postoje i danas. U čemu je ta osebujnost i čega se ne nađe u sličnim ustanovama? Lako ćete otkriti u slijedećem prikazu ove toliko simpatične ustanove štovateljima oca Leopolda.

U mjestancu Cavazzana (Kavacana) koja spada u općinu Luziju, u pokrajini grada Roviga, domaća učiteljica pučke škole Laudomija Venuti započela je i ustanovila 1948. g. dobrotvornu ustanovu pod imenom »Mala kuća oca Leopolda«. Gospođica Laudomija htjela je da u ovoj »Maloj kući« sakuplja djecu također od prvih mjeseci života, siročad, napuštenu, beskućnike, te da im poda dom, majku, braću i sestre. Ne, nije htjela ustanoviti neki zavod niti bilo kakav dječji dom, nego pravo obiteljsko ognjište i dom sa sveobuhvatnom obiteljskom toplinom i majčinskom nježnošću gdje bi djeca mogla uzrasti i odgojiti se kao sinovi i kćeri vlastitog oca i majke po krvi. U ovoj kući se omogućuje djeci da uživaju majčinsko milovanje i najnježniju brigu kakovu bi dijete trebalo uživati u svojoj vlastitoj obitelji a kakvu nije u mogućnosti dati nijedna druga do sada javna ili privatna odgojna ustanova bila ona vjerska ili laička.

»Mama« Venuti stavila je na raspoloženje mnogim sinčićima ulice svoju kuću i svoju učiteljsku plaću. A kad nije bilo dovoljno mjesta u njezinom skromnom učiteljskom stanu, onda je još prilagodila trošnu štalu u kojoj je ranije imao utočište sakristanov magarac a koju je malo pomalo uspjela urediti tako da je postala dražesna i ugodna kućica koja joj je dozvoljavala da prihvati i sabere u njoj oveći broj napuštenih ljudskih sinčića.

Briga koju je trebalo posvetiti sinovima nove obitelji, razumije se, postala je dakako preteška za jednu osobu. Ali Bog i otac Leopold ne napuštaju započeto djelo gospođice Venuti. I evo, Bog je dirnuo srca drugih velikodušnih duša koje su se pridružile prvoj da se na taj način i one potpunoma posvete ovome djelu ljuba-

vi. One žrtvuju sav svoj život i svoju ljubav za ova bića koja su potrebna svega. Među njima se nalazi i jedna gospođica koja je čudesno ozdravila po zagovoru oca Leopolda. Takovih »mama« do sada ima 18.

Razumljivo, da broj djece neprestano raste i bilo bi potrebno otvoriti nove »Malene kuće«. Za sada ima samo 6 kuća i to 3 u Cavazzani i 3 u Rovigu. Centralna kuća u kojoj boravi osnovateljica Laudomija Venuti i najstarija djeca nalazi se u Rovigu. Tu je ujedno direkcija i uprava čitave dobrotvorne ustanove.

Način odgoja je najskrajnije jednostavan. U svakoj »Malenoj kući« nalazi se po jedna »mama« sa grupicom od 10 djece. »Mamu« potpomažu druge velikodušne duše koje dijele s njom odgovornost, teret briga i dužnost odgoja malenih sve do njihove zrele dobi, do osnivanja vlastite obitelji ili odabiranja drugoga zvanja. Broj djece za svaku pojedinu kuću ne smije prijeći 12, jer samo na taj način ovi siromašni stvorovi mogu živjeti kao u obitelji i biti pojedinačno posluženi u svim potrebama bilo s fizičkog ili moralnog gledišta kao i potrebnog duhovnog odgoja. U svakoj kući nalaze se djeca različite dobi tako kao što je to otprilike u obitelji pa i oni najmanji od tek nekoliko mjeseci života. U »Maloj kući« ne nalazi se kapelica niti se održava škola kao što je to po nekim drugim vjerskim ustanovama i institutima, nego jest i ostaje samo obiteljska kuća i dom kao u svake obitelji. Djeca vrše svoje vjerske dužnosti i polaze na vjeronauk u crkvu svoje župe kojoj pripadaju kao i druga djeca. Ona najmanja djeca, kojima je potrebna nježnija briga ostaju kroz dan u kući, a ona nešto veća odlaze u dječje vrtiće i konačno oni još stariji pohađaju redovito školu sa svom ostalom djecom. Neki od njih nastavljaju školu prema željenoj svrsi života, dok drugi

izučavaju kakav zanat ili se specijaliziraju u kakvom poslu prema svojim duševnim i tjelesnim sposobnostima. Napuštaju »Malu kuću« tek kada su spremni da osnuju svoju vlastitu obitelj kao drugi dobri građani i kršćani. Na taj način ova napuštena djeca bez roditelja ne osjete svoju žalosnu sudbinu koja im je mogla zagorčiti cijeli život te se već od mladosti jednakom nježnošću i brigom uvrštavaju u društvo kao i sva druga djeca koja imaju svoje po krvi roditelje i vlastiti dom.

»Mala kuća oca Leopolda« uživa simpatije svih koji je poznaju i koji štuju slugu Božjega oca Leopolda. Oni tu svoju privrženost i simpatiju dokazuju širokogrudnim potpomaganjem ovog dobrotvornog djela koje se uzdržava najvećim dijelom od milostinje dobrih srdaca, koja suosjećaju s onima koji trpe, a na poseban način prema djeci, koja često puta u svome životu nose teret grijeha drugih. »Mala kuća oca Leopolda« zbog svoje ozbiljnosti postigla je susretljivost, povlastice i sva priznanja od vjerskih i civilnih poglavara koji s budnom pažnjom prate rad i razvitak ove toliko drage ustanove.

U doba mehanike i materijalizma kao što je ovo naše vrijeme, »Mala kuća oca Leopolda« ovo tako tipično franjevačko započeto djelo i ostvarenje duboko nas iznenađuje, ono zbunjuje srca ljudi i povećava štovanje sluge Božjega oca Leopolda pod čijim imenom je nastalo, razvija se i živi.

Svi ovi nabrojeni različiti oblici prave kršćanske djelotvorne ljubavi, a od oca Leopolda priželjkivani i preporučivani, danas donose dragocjene plodove u kojima se nazire izražaj prave kršćanske i ljudske čovječnosti. Božja je volja, a nesumnjivo i vruća želja oca

Leopolda da se ovo djelo poveća, da uzraste i tako sve većma zasvjedočuje prisutnost Boga i njegove ljubavi u velikim dušama koje su sposobne da je shvate i sprovedu u djelo svojom brigom za trpeće, potrebne, napuštene i zaboravljene od ljudi. To je i razlogom zašto glasnik o ocu Leopoldu »Portavoce« neprestano donosi oglas i poziv slijedećeg sadržaja: »Ako koja dobra duša, makar već u zreloj dobi, zaželi pridružiti se požrtvovnim osobama koje su već postale mame djeci u »Malenoj kući oca Leopolda« neka se obrati na adresu: Učiteljica Laudomija Venuti, »Piccola casa di P. Leopoldo« Via Monte Grappa 13, ROVIGO (Italija). Tu će naći idealnu sredinu u kojoj će moći svoju ljubav i nježnost iskazati potrebnoj djeci kao majka.

Ako li se takovih duša nađe i u našoj domovini, možda bi se našla mogućnost da ih se tamo pošalje i bit će objeručke dočekane. No bilo bi prije toga potrebno da se takovi obrate na adresu: Nikola Novak, Bulevar JNA 41 Osijek, radi boljih i točnijih informacija.

KRONOLOŠKI PREGLED ŽIVOTA I PROCESA

12. V 1866. rođen u Herceg-Novom (Boka Kotorska).
13. VI 1866. kršten i dobio ime Bogdan Ivan.
16. II 1882. ušao u serafsko sjemenište u Udinama (Sjev. Italija).
2. V 1884. redovničko oblačenje i novicijat u Bassano del Grappa, dobio je ime Fra Leopold.
4. V 1885. položio jednostavne (privremene) zavjete.
20. X 1888. položio svečane (vječne) zavjete u Padovi.
20. IX 1890. posvećen za svećenika po rukama kardinala Dominika Agostini u bazilici Gospe od Zdravlja u Veneciji.

1890. — 1898. ispovjednik po različitim samostanima u provinciji venetskih kapucina.

1899. poglavar kapucinskog samostana u Zadru te premještaj za ispovjednika u Marijino svetište u Thiene.

1903. odlazi u samostan novicijata u Bassano del Grappa.

1905. postao zamjenik poglavara u samostanu u Kopru.

1906. — 1942. ISPOVJEDNIK U PADOVI.

1911. — 1914. upravitelj studija filozofije u Padovi.

1917. — 1918. interniran (zatočen) u južnoj Italiji zbog neprihvaćanja talijanskoga državljanstva.

3. V 1935. pedeset godišnjica redovničkog zavjetovanja.

22. IX 1940. zlatni svećenički jubilej (zlatna misa).

30. VII 1942. UMRO NA GLASU SVETOSTI.

16. I 1946. otvaranje informativnoga biskupskog procesa za proglašenje blaženim.

20. III 1952. završen biskupijski proces.

2. V 1954. Sveti Zbor Obreda potvrđuje dokumente o sluzi Božjem.

18. XII 1958. svečano traženje da se uvede apostolski proces u prisutnosti Njegove Svetosti Ivana XXIII u Rimu.

15. V 1962. Sveti Zbor Obreda raspravlja o uvođenju procesa sluge Božjega oca Leopolda.

25. V 1962. Njegova Svetost Ivan XXIII potvrdio je glasanje Svetog Zbora Obreda i odredio svojom vlastitom rukom komisiju za uvođenje apostolskoga procesa.

14. IX 1963. svečano otvorenje apostolskoga procesa u biskupskoj kuriji u Padovi.

19. IX 1963. prijenos tijela oca Leopolda sa gradskoga groblja u Padovi u kapelicu pokraj sobice u kojoj je ispovijedao, uz kapucinski samostan.

24. II 1966. otvaranje lijesa kako to traži kanonsko Pravo prije završetka procesa za proglašenje blaženim. Tom prilikom tijelo sluge Božjega pronađeno je neraspadnuto i čitavo u svim svojim dijelovima.

12. V 1966. SVEČANO ZAVRŠEN APOSTOLSKI PROCES, dokumenti poslani u Rim i čeka se pravorječni sud Svete Stolice.

KAPUCINSKI RED

Redovnička zajednica kojoj je pripdao sluga Božji otac Leopold Mandić.

Kapucinski red je samostalan ogranak Reda Male Braće sv. Franje. Sveti Franjo asiški ustanovio je Franjevački red u prvom desetljeću XIII stoljeća. On je želio da zajedno sa svojom braćom što potpunije i vjernije ispunjava i propovijeda Kristovo Evanđelje — u najvećem siromaštvu i nenaveznosti na bilo koja dobra ili mjesta na ovom svijetu, priprosto, bez pompoznosti i radosno nastojeći da što vjernije i bez velikih riječi, s najvećim zalaganjem drugima propovijedaju. Zbog postavljenih visokih ideala među Franjinim sinovima u prvoj franjevačkoj obitelji često se osječalo nezadovoljstvo s onim što je Red postigao i kako je onaj čas stvarno po Evanđelju živio. Javila se potreba da se nađu i uspostave novi oblici života, koji će biti više evanđeoski i prikladniji za oživotvorenje Kristova lika u sebi i u drugima. To je rodilo nečim što se u početku činilo kao cijepanje, a kasnije se pokazalo kao plodonosno razgranjavanje snažnoga i života punog prvotnoga stabla.

Kapucinski red je jedan takav novi ogranak koji je nikao iz franjevačkog stabla u prvoj polovici XVI stoljeća. Početak mu pada u godini 1525., a potpuno osamostaljenje s vlastitim vrhovnim poglavarom zadobio je od pape Pavla V 1619.

Osobita karakteristika kapucinskog ogranka jest da redovnik uz jednostavnost i poniznu prijaznost te franjevačku ljubav prema svima izvanjskim načinom propovijeda Krista ne mareći za sve ono što ovaj svijet drži velikim i vrijednim. Kapucinski red smatra svojom najslađom dužnošću propovijedanje Evanđelja i duhovni rad prvenstveno među siromašnim i nižim slojevima naroda.

DOLAZAK KAPUCINA U HRVATSKE KRAJEVE

Do godine 1574. kapucinski red razvijao se samo unutar granica Italije, ali nakon toga se počeo naglo širiti u različite krajeve Evrope. U naše su krajeve kapucini došli sa dvije strane: iz Venecije i iz Austrije preko Slovenije, dok su u Dalmaciju došli također iz Venecije i počeli razvijati svoju djelatnost u nekoliko gradova: Zadru, Splitu i Hercegnovom. Već godine 1606. došli su kapucini u Ljubljanu te 4 godine kasnije nalazimo tu kao članove samostana dvojicu kapucina iz Dalmacije: o. Mihaela iz Šibenika i o. Nikolu iz Splita.

Po nekim podacima prvi Hrvat koji je stupio u kapucinski red u štajerskoj provinciji bio bi mučenik. Bio je to Andrija Bare koji je u redu dobio ime Benedikt. On je obukao kapucinsko odijelo u Beču 1606. kada mu bijaše 22 godine. Postao je svećenik i prpovjednik. O. Benedikt umrije mučeničkom smrću 7. IX 1635. u Radgoni. Ondje su ga toga dana uhvatila dva madžarska krivovjerca pred gradskim vratima. Napali su ga noževima zadavši mu petnaest rana i bacivši mu tijelo u rijeku Muru. Narod je pripovijedao da

se noću nad tim mjestom na rijeci vidjelo neko posebno svjetlo kako silazi s neba.

Inače prvi izvan svake sumnje siguran Hrvat koji je primljen u kapucinski red u štajerskoj provinciji bijaše iz Senja: Grgur Riljanović koji je u Redu dobio ime Damjan. Iste godine, nekoliko mjeseci kasnije, ušao je u kapucinski red drugi Hrvat, Juraj Jagušić iz Krapine dobivši ime Robert.

Međutim, kad su ti Hrvati ulazili među kapucine u štajerskoj provinciji, ona je već imala svoj prvi samostan na hrvatskom teritoriju. Bilo je to na Rijeci, gdje su kapucini počeli graditi samostan 1610.

Nekoliko godina iza toga kapucini dolaze u Zagreb na živo zauzimanje nekih građana. Samostan je bio podignut na Gornjem gradu u blizini današnje uspinjače.

Iz spomenutih dvaju samostana, Rijeke i Zagreba, kapucini su zračili primjerom pokorničke ozbiljnosti i jednostavnosti te razvijali svoju djelatnost u Hrvatskoj. Razumljivo je da su kapucini u to doba dobili najviše zvanja iz samih središta gdje su ležali samostani. Tako je Rijeka imala prvenstvo u 17. stoljeću po broju zvanja njih 21, a Zagreb 13 zvanja. Ali u gornjoj Hrvatskoj pored Zagreba značajno mjesto po broju zvanja zauzima Krapina a u Primorju Senj. Osim Krapine u području duhovnog utjecaja zagrebačkog samostana nalazimo Varaždin, Karlovac, Legrad, Vinicu, Klanjec, Stubicu, Petrinju, Turopolje, Samobor, Nart, Zelinu, Tabor, a u području riječkom: Kastav, Pazin, Grobnik, Hreljin, Brinje, Cres, pa čak i Bribir, a nešto kasnije Bakar i Novi. Široko je dakle bilo područje odakle su hrvatski mladići dolazili da potraže ideal redovničkoga života u krugu kapucinskoga ogranka franjevačke duhovne obitelji.

Početkom 18. st. dolaze kapucini u Varaždin, i to na svojsko zauzimanje i nastojanje samog Hrvatskog sabora i Va-

raždinske gradske općine. Već prije dolaska kapucina u Varaždin stupilo je nekoliko Varaždinaca u kapucinski Red, ali njihovim dolaskom, propovijedanjem i svestranim duhovnim radom brzo se stvorilo jedno novo duhovno žarište u tom hrvatskom sjevernom gradu i njegovoj okolici. U 40 godina po otvaranju samostana prihvatilo je kapucinski život 15 sinova grada Varaždina.

Kad je poslije 1685. g. oslobođena od Turaka Lika i Krbava trebalo je stanovništvo tih krajeva religiozno i moralno podići. Na želju samog cara Leopolda I i po savjetu papinskog nuncija u novooslobođene krajeve poslan je bio kapucin o. Marin iz Senja. Uz pomoć pobožnih osoba kojima je bila na srcu ta misija u Lici sagradio je o. Marin dva samostana u Perušiću i Ribniku. Da bi se djelo o. Marina u Lici mgolo s uspjehom nastaviti bilo je potrebno negdje u blizini sagraditi i jedan oveći samostan sa brojnijom obitelji. Za gradnju ovog samostana bio je odabran Karlobag i bio je zamišljen kao polazna točka za misijsko djelovanje kapucina po Lici. Nešto kasnije podigli su u Kaniži blizu Gospića novu kuću kao filijalu samostana u Karlobagu. Tako su kapucini iz Karlobaga i ove nove kuće u Lici razvijali veliku apostolsku djelatnost propovijedajući riječ Božju i podižući katoličke vjernike na svjesniji vjerski život. Samostan u Karlobagu stoji još i danas te u nestašici svećenika imao ogromno polje rada. Jer žetva je velika, a radnika malo!

Carskom odredbom a dekretom ugarsko njemačkog vijeća 1782. g. bilo je određeno ,da se imaju raskinuti sve veze između samostana koji se nalaze po Hrvatskoj i Slavoniji te onih koji leže na području Austrije. Tako je tom odredbom Štajerska provincija prisilno bila razdijeljena na dva dijela. Morali su se otcijepiti hrvatski samostani od štajerske provincije. To je izvedeno carskim dekretom 1783. g. Hrvatski su samostani postali posebna kustodija »hrvatsko-primor-

ska«. Ovoj maloj upravnoj jedinici pripadale su kuće u Rijeci, Zagrebu, Varaždinu, Karlobagu i u Lici. Pet godina kasnije kustodiju je zadesio težak udraca gubitkom zagrebačkog samostana, a godinu dana iza toga i onoga u Lici. Preostala tri samostana uspjela su se održati također kroz nemirne godine napoleonskih ratova pa čak su uspjeli organizirati domaću školu pod vodstvom o. Tome Csukasya. Iste godine kada umire o. Toma stupa u Red šesnaestogodišnji Juraj Bedenik iz Koprivnice pod imenom Angelik, koji će obilježiti novu etapu u razvoju hrvatskih kapucina.

Kroz čitavu prvu polovicu 19 st. tri su ova samostana, svojskim nastojanjem oko studija i izobrazbe svojih članova i vjernošću svome redovničkom idealu, ne samo uspjela da se održe nego su i porasli u svojim nadama.

HRVATSKA PROVINCIJA

Kad je 1845. g. postao kustosom o. Angleik Bedenik agilan i natprosječnih sposobnosti, kojem bijaše mnogo na srcu da unese nov život i pokrene razvoj kustodije uspije izraditi da je dekretom 1847. kustodija podignuta na čast provincije. A kad je bio izabran za njezinog prvog provincijala, nastojao je da bi se našla kakova mogućnost proširenja. Bilo je pokušavno na različite načine, ali na koncu nije došlo do nikakvog proširenja provincije u broju kuća, a i broj redovnika sve više je opadao. Novi procvat započela je hrvatska provincija kad joj je Bog poslao zrela i izgrađena muža po svome Srcu, koji će je povesti novim putovima i otkriti joj nove perspektive. Bio je to svećenik splitske biskupije, župnik u Kaštel Sućurcu, don Nikola Škrivanić koji stupi u Red 16. V 1889. i primi ime Bernardin.

Ubrzo je bio izabran za provincijala hrvatske provincije. Kao poglavar kapucina u Hrvatskoj ostao je kroz 17 godina

i u tom vremenu dao se je na više odvažnih i velikih pothvata.

Početkom 1904. odvažio se o. Bernardin, pouzdavajući se u Božju pomoć, na gradnju nove crkve Gospi Lurdskoj na Rijeci. Za četiri godine bila je već sagrađena donja crkva (kripta) i otvorena za bogoslužje. A onda se nastavilo sa gradnjom gornje crkve što je zbog ratnih prilika od 1914—18. išlo vrlo teško. Ipak gornja crkva bila je pod krovom 1922., a slijedeće godine bila je već otvorena za bogoslužje. Ova crkva danas predstavlja jedan od najljepših uresa grada Rijeke, a još bi daleko veličanstvenije izgledala da je bilo moguće, ili da je sada potrebnih sredstava, da bi se dovršilo gradnjom veličajnog zvonika kakav je u nacrtu.

Osim gradnje crkve bijaše o. Bernardin začetnikom više sjajnih pothvata koji učiniše riječki kapucinski samostan osobitim katoličkim duhovnim i kulturnim žarištem u Hrvatskoj. Tu je osnivanje vlastite moderne tiskare »Miriam«, tu je »Kuća Dobre Štampe« i velika izdavačka djelatnost, tu je organiziranje prvih hrvatskih hodočašća u Lurd.

Ta razgibanost rada u kapucinskom samostanu na Rijeci ubrzo je počela pronositi kapucinsko ime po čitavoj Hrvatskoj. Provincija je brojčano počela rasti. Otac Bernardin je uspio ostvariti i želju o. Angelika Bedenika da provinciju proširi uspostavom novih samostana. Na poziv i želju splitskog biskupa F. F. Nakića hrvatski kapucini preuzmu dužnost čuvara vrlo obljubljenog i milog svetišta Gospe od Pojišana u Splitu. Slično je naklonošću dubrovačkog biskupa J. Marčelića povjerena kapucinima 1913. briga za svetište Gospe od Milosrđa u Dubrovniku. Tako su se otvarale najbolje nade za razvitak kapucinskog reda u hrvatskim krajevima, kad odjednom sav taj žarki polet i poduzetnost doživi težak udarac kao posljedicu različitih okolnosti, uvjetovanih uglavnom prvim svjetskim ratom.

»ILIRSKA« PROVINCIJA

Kad je g. 1918. nastala nova državna jedinica Jugoslavija, našli su se unutar njezinih granica, osim hrvatskih samostana: Varaždina, Karlobaga, Splita, Dubrovnika također i slovenski samostani štajerske provincije: Celje, Škofja Loka, Krško, a dvije godine kasnije dobili su i Maribor. U hrvatskim je krajenvima postojao tada još jedan kapucinski samostan u Osijeku, a pripadao je Ausrijsko-madžarskoj provinciji. Uspostavom nove države uprava reda predala je Osječki samostan kapucinima naših krajeva.

Da se svi ti samostani, koji su se našli unutar novih državnih granica, srede i da im se omogući perspektiva razvoja formira se nova provincija pod nazivom »ilirska«. Ta provincija postoji i danas. I u toj novostvorenoj provinciji kapucini obaju bratskih naroda nastojali su da međusobnim potpomaganjem što više ojačaju i što više urade za duhovno dobro svojih naroda.

Hrvatski su kapucini u novoj provinciji opet počeli brojčano rasti i proširivati svoj rad na dobro duša. Nastojanjem o. Anzelma Canjuge sagradili su prostrano sjemenište u Varaždinu za redovnički podmladak. No najveću su radost doživjeli, kad im se ispunila davna želja da ponovo uspostave svoj samostan u Zagrebu. Bilo je to zaslugom zagrebačkog nadbiskupa, kasnije kardinala, dr. Alojzija Stepinca koji je pun ljubazne naklonosti prema kapucinima, odlučio da u zagrebačkom pregrađu Dubravi sagradi crkvu i otvori novu župu te sve to preda kapucinima. Također samostan na Rijeci koji je od svršetka prvog svjetskog rata pa sve do 1948. pripadao talijanskoj ventskoj provinciji, pripao je konačno ponovo hrvatskim kapucinima.

SADAŠNJE STANJE

U posljednja desetljeća, čini se, kapucinski red doživljava značajnu obnovu života i rada. Već na međuprovincijalnom kongresu kapucinskog Reda u Rimu 1948. tražili su načine kako bi se apostolsko djelovanje Reda što bolje uskladilo sa stanjem suvremenog čovječanstva i što bolje odgovorilo današnjim potrebama duša. Duhovni začetnik toga nastojanja bio je sam blagopokojni papa Pijo XII, koji je kapucinski red smatrao naročito prikaldnim za apostolski rad u onim krugovima suvremenog čovječanstva, koji su duhovne pomoći najviše potrebni.

Kapucinski red dolazi među franjevačkim redovničkim skupinama na drugo mjesto po broju članova, a među svim kleričkim skupinama sa zavjetima, kojih ima 117, zauzimaju četvrto mjesto. Danas kapucinski red ima oko 16.000 članova sa oko 1.260 redovničkih kuća koje su porazdijeljene na 52 provincije, 13 provincijalnih komisarijata, 3 generalne kustodije te još na 21 provincijalnu kustodiju. Od svih članova reda ima 9.480 svećenika, 2.350 klerika sa zavjetima, 389 klerika novaka, 2.995 zavjetovane braće pomoćnika, 130 braće pomoćnika u novicijatu, zatim još dolaze pripravnici za braću pomoćnike i vječni trećoreci. Red posjeduje 1.167 malih sjemeništa sa 9.000 smjemeništaraca.

Našemu Redu je povjereno 64 misijske postaje u čitavom svijetu. Djeluje u misijama 2.000 kapucina-misionara, a povjereno im je 114 milijuna duša kojima trebaju navijestiti sv. Evanđelje. Ovo spominjemo, da se vidi snaga, raširenost i ogromna aktivnost kapucinskog Reda u radu za spasenje duša unutar katoličke Crkve kao i broj duša koje očekuju umnoženje broja misionara tražeći i naše sudjelovanje.

No jedna redovnička zajednica može se to više radovati i većma se ponositi, što je više svetaca podala da rasvijetle Crkvu Božju svojim primjerom i da svojim životom, a onda i

zagovorom s neba, pokrenu svijet na na dobro. Pa to i jest najbitniji cilj redovničkog organiziranja da odgaja i podiže svece. Svevišnji Gospodin, čini se, posebnom darežljivošću izlijeva tu milost svetosti u posljednje vrijeme na kapucinski red. Dosad kroz 400 godine svoga opstanka kapucinski je red dao Crkvi 9 svetaca, 12 blaženika i 174 za koje se vodi proces o proglašenju blaženima. Značajno je da je priličan broj tih svetih muževa živio u prošlom i ovom stoljeću, to jest da su to naši suvremenici. Ima više slučajeva svetosti iz najbliže prošlosti i sadašnjosti, ali sve ih po glasu svetosti i raširenosti štovanja nadmašuje naš dragi sluga Božji otac Leopold Bogdan Mandić.

Koliko ima odlične svetosti po kapucinskim samostanima među sada još živim redovnicima o tome ne možemo govoriti dok nisu umrli i dok Crkva ne ispita njihove herojske kreposti i svetost života. Svakako veliku pozornost na kapucinski red posljednjih desetljeća svrnuo je stigmatizirani kapucin Pater Pijo.

Kapucinski se Red po svijetu bavi najrazličitijim djelovanjem na duhovnu pa i tjelesnu korist svoje ljudske braće. Od brige za gubavce i različite druge bolesnike, utamničenike, zapuštene, pomaganje župnicima, trajno obavljanje župskih misija, od propovijedanja puku najnižih društvenih slojeva pa do službe papinog propovjednika koju vrši uvijek kapucin, te nastupanja na radiju i na televiziji i na sveučilišnim katedrama. Uvijek u stilu onoga svjedočanstva što ga je dao o kapucinima papa Pijo XI »Kamo nisu kapucini prodrli i gdje se oni nisu pojavili? Naročito u momentima, koji su bili žalosniji, kad je trebalo priteći u pomoć na najzapuštenijim mjestima, kamo nitko nije htio ići, kapucin je bio onaj koji je pošao«.

U Hrvatskoj kapucini imaju sada 7 samostana i to: Zagreb, Rijeka, Varaždin, Osijek, Split, Karlobag i Dubrovnik.

Kapucinski sjemeništarci zajedno sa samostanskom obitelji. Postali su nada Reda i Crkve! Hoćeš li im se pridružiti?... Oni te očekuju.

Ovi zajedno sa samostanima u Sloveniji tvore jednu zajedničku provinciju pod imenom »Ilirska«. Svih članova Ilirske provincije ima 109; od kojih 62 svećenika, 31 klerika i 16 braće pomoćnika. Provincija ima zajedničko Serafsko sjemenište u Osijeku sa 24 sjemeništaraca, a bogoslovske nauke svršavaju hrvatski klerici u Zagrebu na Rkt. bogoslovnom fakultetu.

Radi nedovoljnog broja dijecezanskog klera hrvatski su kapucini u posljednje vrijeme preuzeli također redovito dušebrižništvo u više župa. Tako upravljaju velikom župom sv. Mihaela na periferiji Zagreba u Dubravi, župom Naše Gospe Lurdske na Rijeci, novom župom sv. Vida u Varaždinu. Te su župe pravno pripojene samostanima. Osim toga kapucinima je trajno povjerena uprava župe Gospe Pojišanske u Splitu. Na privremenoj upravi imaju hrvatski kapucini još župe: Sračinec kod Varaždina u zagrebačkoj nadbiskupiji, te Karlobag, Oštarije, Cesarica, Prizna i Lokovo Šugarje u senjskoj biskupiji. U svojim župama u posljednje vrijeme kapucini posebno živo rade oko ltiurgijske obnove u duhu koncilskih odredaba te nastoje da bi njihove župne crkve postale uvijek živa i aktivna žarišta liturgijskog i sakramentalnog života.

Hrvatski kapucini danas kao i nekoć, shvaćaju svoj poziv u svijetlu riječi koje je zapisao sluga Božji otac Leopold Mandić: »Oni koji su pozvani da prigrle redovnički stalež, pozvani su tim samim na apostolsku službu, jer je redovnički stalež po svojoj naravi prikladniji za apostolsku službu. Uistinu: budući da su redovnici pozvani da potpunije provode svetost Evanđelja ,razumljivo je, da će moći također bolje boriti se za stvar Evanđelja.«

Poštovani čitaoče, ako li sin vaše obitelji, ili ti dragi mladiću, pošto si pročitao ove retke, osjetiš u sebi Božji poziv za svetu službu i ako te još k tome potakne

Vidiš li ove sretne i vesele mladiće? Znadeš li zašto su tako sretni? — Jer su već odabrali svoje zvanje i odlučili da se pridruže velikoj obitelji sv. Franje u kapucinskom Redu i da postanu svećenici pa čak možda i misionari. A ti, zašto si neodlučan?!

svijetli lik sluge Božjega oca Leoploda Mandića da i ti pođeš tragom svetog Franje u duhu velike kapucinske obitelji ,onda nemoj reći Bogu: Ne! Reci mu: Da!, i obrati se za savjet bilo lično u jednom od naših samostana ili pismeno na adresu: Kapucinsko sjemenište, Bulevar JNA 41, OSIJEK.

U sjemenište se primaju đaci sa svršenom osmoljetkom. Ne smeta, ako je netko možda već započeo kakav drugi studij ili preuzeo kakvo zvanje, pa je istom sada otkrio nove ljepote svetoga zvanja koje su odjeknule u njegovu srcu i počele ga privlačiti.

Bog zove na različite načine i u času koji je On odabrao, jer ima planove s ljudima koji nisu svakome odmah jasni, nego se tek kasnije otkriju kako ih je mudro vodila Providnost. Ako netko nema naročite sklonosti za školu, a ipak osjeti želju da pridonese nešto za Kraljevstvo Božje u obitelji kapucinskog Reda, takav može postati brat pomoćnik i najbliži suradnik svećenika.

A naši ti sjemeništarci upućuju slijedeće pismo:

Dragi mladi čitaoče, prije svega mi te pozdravljamo. Želimo se svakako s tobom upoznati. Mi ćemo se svakodnevno moliti za tebe, da bi te Bog, ako je to njegova volja, pridružio našemu broju!

A ti, što trebaš učiniti? Prikloni svoje uho i poslušaj Gospodinov poziv kojim te zove da postaneš svećenik-kapucin pa možda i misionar. Isus ovako poziva: »Ako hoćeš biti savršen, ostavi sve što imaš ... Onda dođi i slijedi me!

Mi sjemeništarci želimo ti postaviti samo još jedno pitanje: A zašto ne bi došao i ti u naše sjemenište?

Očekuje te tisuće mladića svih jezika i boja. Oni ne nalaze tko bi ih ljubio, poučio, tko bi im rekao da su i

oni djeca Božja. Tisuće ljudi te očekuje! Ti si pak vrlo sposoban mladić i imaš veliko srce: dođi da zapališ ljubav Božju u dušama i srcima ljudi!

Piši nam i dobit ćeš odgovor što i kako trebaš činiti.

Kapucinski sjemeništarci
Bulevar JNA 41
OSIJEK

KAPUCINSKI SAMOSTANI U HRVATSKOJ

ZAGREB — V Zemalj. Konf. KPJ 47

RIJEKA — Đure Đakovića 11

VARAŽDIN — Lenjinov trg 7

OSIJEK — Bulevar JNA 41

KARLOBAG — Mladena Dokozića 1

SPLIT — Ivana Lozice 8

DUBROVNIK — Put Bratstva Jedinstva 6

